FLORIN CONTREA

LABIRINTH

-

Cap.I

"Singur lângă hubloul astronavei. Trecem deasupra părții întunecate a planetei Altamirabel. Nu văd nimic, doar stelele ce par ace de ghiață înfipte în retină şi-n negrul absolut al cerului aproape ireal. Conturul astrului se distinge cel mai clar – e locul unde nu sunt stele, un gol profund care-mi absoarbe sufletul şi-l proiectează în infinit… Tăcerea copleşitoare a spațiilor infinite … Observ ceva, o umbră puțin ovală în dreapta sus, desigur unul dintre sateliți, diform ca un cartof, plin de crevase şi cratere. Orişice zgomot, cât de mic ar fi, se-aude acum amplificat stârnind în gând ecouri prelungi.

Mă țin cât pot de bara metalică să nu cad în abisuri. Iluzie; ştiu bine că n-am unde cădea. Senzație continuă de prăbuşire în abis, cu tot cu navă. De s-ar termina-ntr-un fel… De ani zburăm în spațiul nesfârşit şi tot nu mă obişnuiesc cu starea asta de plutire continuă în gol. Să n-ai nimic temeinic să te ții, să tot visezi zadarnic pământ solid sub tălpi. Oare mai ştiu să merg?…"

¤

Geraldo Valentin se deplasa încet alegându-şi paşii, în luptă acerbă cu amețelile adaptării la gravitația Altamirandei, diferită atât de cea creată artificial pe navă, cât şi de cea de pe Terra, de care-abia de-şi mai aduce-aminte. Simțea sub tălpi o suprafață poroasă, uşor elastică, ca un covor de plastic acoperind un strat de rocă dură ca granitul. Trebui să-şi facă loc prin tufişurile cu frunze mari ce unduiau molatic în jurul său, ca algele într-un acvariu imens. Săltau zumzăind insecte şi fluturi în tot felul de culori aprinse.

Voi să ia legătura cu nava. Zadarnic: radioul inclus în fotoliul reactiv cu care ajunsese catapultat la sol, parcă amuțise. Simți gust dulce-acrişor zărind ciorchinii grei şi mari ce atârnau dintr-un arbust cu ramuri delicate. Câteva boabe fură de ajuns.

Cer plumburiu, conturul peisajului marcat precis ca o gravură-n lemn. Imagini stranii, depărtate şi totuşi cunoscute, de parcă şi-ar fi trăit copilăria, mai bine zis "era" exact acel tărâm de vis ce şi-l imagina atunci. Şi poate, tocmai spre a-i confirma iluzia deplin, țâşni un cal cu coama-n vânt, într-un galop dezlănțuit. Îl prinse în obiectiv, scoase clişeul curios să ştie-n ce poziție l-a imortalizat. De cal, nici urmă în fotografie, numai decorul, altfel destul de pitoresc, în timp ce vietatea se depărta gonind în salturi către orizont, până ce dispăru după un deal pleşuv.

Porni la drum, pe o potecă ce se lărgi curând cât o şosea. Într-un târziu ajunse la ceva ce semăna cu-o piață circulară, împrejmuită de coloane mari, pe cât de simple-n aparență, pe-atât de greu de definit. Simți irezistibila dorință de-a se afla exact în centru, pe-un cerc de o culoare mai deschisă alcătuită din ceva solid dar totuşi moale, ca un aluat bine dospit, în care orice urmă dispărea complet după un timp. Era plăcut şi cald acolo, cum era moleşit de un drum lung, obositor, simți cum îl cuprinde somnul adânc şi fără vise.

¤

Cât va fi stat acolo întins n-ar şti să spună. Zăcea cuprins de letargie, ceva între un somn profund şi vis. Din când în când privea coloşii blânzi care-i zâmbeau cu aer demn şi duioşie. Şi-a retrăit copilăria în zeci de variante, a fost pe rând cercetător pe Terra, pilot în Sirius şi Xantebil în Zares. De multe ori credea că-i aşezat într-o cupolă transparentă, că e

scrutat atent de ochi pătrunzători, dornici să-l descifreze celulă cu celulă, să-i soarbă gândul din privire şi să-l transpună în Garland.

Simțea prin vis tentacule imense masându-i corpul cu gesturi moi şi fine de mătase. Îl traversau fiori fierbinți, stătea privindu-şi brațele întinse, unduitoare, spre alți cefalopozi ca el valsând în mediul cristalin. Iar altădată se visa luptând cu monştri din Pleistocen ori cu păianjeni uriaşi, până ce izbutea să se ascundă-n ierburile de Sindall, ori să se-azvârle-n apa spumegândă a unui Ocean pierdut pe o planetă nedescoperită încă.

Se ridică în cot, suflându-şi de pe mână un strat subțire de nisip ce s-a depus în timp ce el dormea. Se frământă puțin nedându-şi bine seama de ce-a fost vis şi ce-a fost nălucire. Şi nimeni nu-i în jurul lui să-i spună.

¤

Sunetul paşilor i se răspândea amplificat de ecouri interferente spre înălțimile pierdute-n întuneric ale cupolei de granit. Vedea prin suprafața lucioasă de sub el o multitudine de forme geometrice cristalizate inegal, de dimensiuni mereu mai mari, de necuprins cu-o singură privire. De-aici, impresia stânjenitoare c-ar fi el însuşi transparent, dar numai dacă se gândea atunci la altceva…

Simți un val de frig cum îi inundă corpul, pătrunzător, adânc. Îşi aminti de evoluțiile-amețitoare printre asteroizii glaciari ce gravitau solemn în jurul nucleului cometei Hixeromeras. Zburau în scutere-rachetă impresionați de priveliştea grandioasă. Dora plonja în dreapta lui ca o nălucă orbitoare, se depărta pe nesimțite până-i părea un straniu licurici. Apoi din nou, apropiată, intra vertiginos în peşteri de cleştar spre mijlocul asteroidului de ghiață. El naviga în urmă, uimit de felul cum se răsfrângea lumina printre pereții semitransparenți în vii nuanțe de verzui, albastru, alb intens şi negru violet.

Pătrund într-o geodă vastă cu unghiuri arcuite ce dau întregului ansamblu un insolit aspect medieval. Iar Dora, parcă-i alta, s-a transformat în zână, dansează-n rochie lungă vaporoasă rotindu-şi părul flacără în vânt. Răcni în gând văzând-o împresurată de şerpi hidoşi, căzând de undeva din spații, iar spiriduşi groteşti dansau în jurul ei ca-n basmele uitate de demult. Se repezi să o salveze, dar când să o atingă, ea se sfărmă în mii ce cioburi colorate ce se pierdură-n hăuri. Se prăbuşi interior deşi-n adânc tot nu putea să creadă că s-a-ntâmplat cu-adevărat aşa…

Privi în jur dezorientat. Era în peştera boltită din Altamiranda.... Vedea luminile din ziduri pulsând în ritm egal, iar țesătura complicată dintre ele părea când mai subțire şi intensă, când îngroşată, dar în contur mai şters.

Încet, încet, îi reveni în minte întâmplarea chiar cum a fost. Desigur, ea nu s-a dezintegrat atunci, i-a fost doar teamă să nu se-ntâmple-aşa ceva. Era riscant să se aventureze-n peşteri înghețate; oricând s-ar fi putut izbi de vre-un perete translucid. A fost într-adevăr, o defecțiune gravă la reactorul secundar, dar mai târziu, după vre-o patru ani tereştri; au mai avut emoții intense între timp, s-au şi certat o vreme; a suferit cumplit apoi, văzând-o în sarcofag blindat ca o mumie congelată. Se va reface, mai e timp; dar pân-atunci?

Dar până atunci ar fi mai nimerit să cerceteze de-aproape luminiscența stranie de pe pereți. N-a reuşit încă să afle ce fel de viață este-aici, nici în ce forme e prezentă. Nu s-a putut apropia îndeajuns de nici un animal să afle dacă-i adevărat ori numai i s-a părut că-l

vede. Din fructe i-a rămas doar gustul plăcut răcoritor, cu toate acestea nu ar putea fi ferm convins că nu sunt fabricate. De către cine şi de ce?

I se păru că vede prin zidurile peşterii ca printr-o sticlă fumurie un chip alunecos, respingător, cu rânjet bestial, canini răsfrânți peste bărbie şi ochii mari, cu-o strălucire fixă de reptilă.

"Ăsta nu-s eu", gândi pufnind în râs; am mai văzut aşa ceva prin filmele de groază ale bunicii, noroc că-i numai strălucirea peretelui de stâncă zgrumțuros. Doar n-o să-mi fac eu spaimă singur. Ia uite, ce mărunte vietăți fosforescente… să iau vreo patru pentru analize…

Se aplecă ținând cu grijă o pensetă spre albele gângănii aglomerate în jurul unui furnicar ciudat. A tresărit văzându-şi mâna aproape transparentă când vru să le atingă. Îşi vedea foarte clar oscioarele alburii, vene, artere, chiar nervii filiformi prin care parcă circulau sclipind scântei albastre.

Se depărtă puțin uitându-se spre mână. Avea din nou aspect normal. Apropiat: vedea prin ea ca-n sticlă.

"E clar, sunt numai radiații. Contorul ce arată? Nimic deosebit, cu mult sub limita periculoasă. Atunci cum se explică?

I se părea atât de nefiresc tot ce era în jurul lui şi totuşi, cât de simplu, cât de banal aproape… Desigur o explicație tot trebuie să fie, e logic, nu-i aşa, dar care?…Prea multe întrebări fără răspuns ori dimpotrivă, numai răspunsuri de tot felul, dar care-i întrebarea? I se părea că pătrunsese fără voie într-un tărâm oprit, subconştientul îl avertiza că trebuie să se aştepte la la ceva îngrozitor dacă mai continua, dar curiozitatea-l îmboldea imperios tot mai departe.

Gângănii mici neajutorate – un gest de-ajuns să le suprime, şi uite că-s în stare să-l facă transparent. Gândi că poate cineva uriaş, în urma sa, îl urmărea la fel de concentrat, puțin ironic, însă îl ține la distanță numai prin forța sa vitală. Să fie oare chiar aşa? Se-apropie din nou cătând cu lupa micuțele insecte. S-au refugiat prin crăpături probabil căci iată, nu mai sunt…

Nici fenomenu-acela straniu nu s-a mai produs.

Se simți un moment îngrijorat, dar nu-i fu prea greu să îşi dea seama că de fapt, ceea ce simțea nu era decât reflectarea îngrijorării celor rămaşi acolo sus pe navă,din momentul când legătura radio cu ei s-a întrerupt. Au fost trei tentative de abordare a planetei şi toate trei au eşuat. Nu era clar ce se întâmplă, se pare că înşişi piloții au comandat reîntoarcerea la nava-bază abandonând pentru moment "Altamirabelizarea". De ce s-a întâmplat aşa, n-au stabilit nici psihologii, dar mi-te piloții.Doar sondele plasate mai de mult la sol transmit că totuşi, mediul este favorabil vieții; temperatură moderată, atmosferă primitoare, poate ceva mai densă ca la noi, se pare că mai există şi biosferă; s-au detectat şi râuri, lacuri, ba chiar un ocean pe partea nevăzută, iar lângă delta unui fluviu sinuos, ceva ce s-ar putea asemăna cu un oraş gigant (dar asta nu e sigur încă…)

Până la urmă au optat pentru trimiterea în misiune a unui voluntar într-un fotoliu cu propulsie reactivă şi un sistem complex de paraşute. Pe nesimțite, suprafața astrului se vedea din ce în ce mai clar, apăreau nuanțe şi amănunte fascinante, până se pomeni atras în

jos cu-o forță de neimaginat. Ajuns la sol, după o coborâre de maestru, se socoti pierdut cu totul într-un univers ciudat.

Nu-i trebui mult timp să se obişnuiască.

¤

Efluvii energetice alunecau, precum mânate de viscol peste suprafața accidentată a planetei. Se adunau în puncte mişcătoare în care concentrația uriaşă genera scântei şi flăcări abia vizibile ca o părere, ori se-mprăştiau de-alungul unor nevăzute linii de forță. Un şuvoi de unde-abia simțite se rotea vertiginos în jurul locului în care era Valentin întinzând spre el ramificații subțiri ca nişte brațe ce-ar ezita, dacă e nimerit ori nu, s-apuce strâns un bulgăre incandescent. Fără a le vedea, el înainta – deşi-n adâncul lui le-a presimțit prezența, făcându-l să se simtă încordat, ca o ființă încolțită de un pericol nevăzut.

Vorbi atunci cu cei din navă – explozie de bucurie acolo sus când stabiliră legătura, deodată aşa, fără efort. Erau avizi de amănunte, chiar dacă nu erau convinşi că tot ce spune el i-adevărat; se bucurau nespus că-i teafăr, că există. I s-a comunicat c-au reuşit să-i stabilească poziția în spațiu, cam zece kilometri nord de punctul ideal ales pentru aterizarea unui modul de coborâre, lângă un deal care părea a fi un monument având etaje suprapuse; se vedea foarte clar de la acea distanță; i se recomandă să şi pornească într-acolo, peste cel mult o săptămână vor fi şi ei, se vor vedea curând – închid emisia, vor reveni.

Simțindu-se eliberat ca de-o povară, privi atent colina depărtată; multe detalii nu se distingeau, dar admiră în schimb structura construcției proporționată-n simetrii armonioase.

Trecu pe lângă-o stâncă cu suprafața aspră asemănătoare unui trunchi pietrificat al unui copac străvechi. Tresări văzându-l, cum se adună brusc în pliuri, precum o armonică, apoi schimbându-se în minge spongioasă ce se rostogoli în salturi şi dispăru încolo, într-un şanț. Era frapat mai ales de capacitatea cameleonică a ființei, dacă într-adevăr era aşa ceva, de a-şi modifica forma şi culoarea după aspectul solului din jurul său.

O spaimă irațională, ivită din adâncul ancestral al ființei sale îi paralizează pentru moment, voința. Ceva asemănător va fi trăit probabil, şi strămoşul primitiv în fața furiei dezlănțuite a unui zimbru înfricoşător. Simbol al groazei de pericolul necunoscut, de monstrul implacabil ce te pândeşte după colț, de noaptea absolută ce-mprăştie în corp fiori de ghiață.

Dar tot ca şi acela, îşi reveni rapid la gândul că dezintegratorul său laser e eficient, probat în multe încleştări, distruge tot ce-i viu. Strângând febril mânerul armei porni în cercetare. Nu mai găsi în jur nimic deosebit; totul îi părea arid şi fără taine. Se-ntoarse brusc simțind că cineva-l priveşte-atent, cu o avidă curiozitate, dar nu zări nimic. Oricum, trăzni în solul spongios o rază de lumină orbitoare stârnind nori grei de fum. Rămase-n loc o urmă subțire încrustată ferm ca o inscripție indescifrabilă ori mai exact, precum o rană de nevindecat. Departe de-a se linişti, se simți pătruns de-o adâncă deprimare, şi chiar puțin regret în urma gestului care-i părea acum nesăbuit, de o stupidă inutilitate.

Cu atât mai mult cu cât urma din sol părea să se asemene din ce în ce mai mult, cu-o plagă sângerândă. I se păru chiar că distinge o nuanță mai închisă zvâcnind într-ânsa ritmic, ca un puls. Cu-n simțământ greu de vinovăție, de care-i era pur şi simplu jenă, acoperi urma

cu nisip şi-o netezi uşor cu talpa. Senzaţia tot mai intensă, că e privit acuzator de cineva ascuns, îl enervă teribil.

“Nu-s vinovat, vedeţi doar bine că mă apăr!…” strigă cu-n glas înăbuşit, care-l făcu deodată să înţeleagă ridicolul situaţiei în care se afla. Pufni în râs. Văzând apoi că nu se mai întâmplă nimic, îşi potrivi cu-n gest decis ranița în spinare şi, fără a mai privi în urmă, porni cu paşi mari şi liniştiţi spre monumentul straniu care se profila pe orizont.

¤

Vârtejul de unde nevăzute care-l împresura pe Valentin se diluă treptat, în timp ce liniile de forţă se delimitară lent în două zone mult mai concentrate ce se aflau se pare, în conflict. Fenomenul n-ar fi scăpat unui observator atent, numai să fi avut posibilitatea să şi-l reprezinte vizual. Linia care unea cele două zone se rotunji retrăgându-se din calea lui Valentin, care înainta neştiutor, apoi se frânse deodată contorsionându-se ca un şarpe suferind cuprins de convulsiuni interne. În acel moment Val simţi sub tălpi un uşor cutremur ce se amplifica pe nesimţite. Avu impresia chiar că se afla pe spinarea gigantică a unui monstru cuprins de frison.

Zguduiturile succedându-se în ritm accelerat, simţi precis că cineva aleargă în trap greoi, în paşi de fier. Se-ntoarse şi văzu un punct crescând vertiginos, părând a fi, la început un şobolan, apoi purcel grăsuţ, în fine-un rinocer cu plăci şi corn înalt, exact ca într-o gravură de Durrer văzută nu ştiu când. Trecu la câţiva paşi de el fără măcar să-l ia în seamă. Apoi se depărtă şi dispăru lăsând în urmă-i nori de pulbere roşietică rămasă-n atmosferă un timp îndelungat nainte de-a se risipi încet precum o ceaţă

“Destul, – gîndi Valentin – mi-e prea destul! Cred c-ar fi timpul să mănânc ceva şi să mă culc. Emoţiile nu m-ajută, oricum ar fi. Eu singur mi-am dorit aceasta, deci s-o suport, tot n-am de-ales.De altfel, tot ce văd i-atât de fascinant. E drept că nu-nţeleg prea clar tot ce se-ntâmplă dar pentru asta sunt aici şi cred că m-am obişnuit cu orice ciudăţenii… Atât de greu să fi tot singur pe coclauri, mi-e dor de-ai mei, sunt obosit…”

Linişte absolută. Senin, un cer albastru pur. Nori diafani spre orizont. Şi umbra piramidei cu trepte ce se-ntindea atât de clară de la o zare la cealaltă în nuanţe închise albatre-verzui. În înălţimi, aripi triunghiulare de păsări necunoscute care pluteau rotindu-se maiestuos. Primele stele străluceau intens, uşor tremurător ca o chemare spre infinit. Întins în sacul de dormit Valentin urmărea cu privirea cerul înstelat căutând – mai mult cu gândul – nava bază pe undeva, pe lângă steaua Altair. Nici nu ştiu când adormi profund.

¤

La urma urmei, nu poate fi decât o simplă ipoteză, deocamdată de neverificat. Detectoarele de unde „psi” de care dispunem sunt încă prea rudimentare pentru a putea distinge aspecte atât de subtile ale realităţii. Suntem nevoiţi să plutim pe teritoriul confuz al incertitudinii şi cenuşiului abscons, atât de preţuit de spiritul imaginativ al poeţilor şi detestat energic de savanţi (sau cel puţin, de unii…). De aceea, nu putem pretinde că lucrurile s-ar fi desfăşurat „aşa”, e mai uşor de presupus că nu s-a petrecut nimic în acest sens pe Altamir, iar dacă totuşi insistăm a relata, o facem, poate, mai mult sub influenţa insistenţelor lui Valentin, care-a trăit acolo o experienţă de neimaginat.

Dar mai concret: e vorba de faptul că s-a trezit aproape după miezul nopţii după un somn scurt şi agitat. Dar totuşi, se simţea vioi şi odihnit. O lună strălucea intens înconjurată

de-un „hallo” viu colorat şi diafan, în timp ce alta, mult mai mică, stă gata să apună între munți. O aurora australă plutea în văluri maiestuoase deasupra lui, făcându-l să îngâne solemne armonii din brandemburgicul lui Bach. Solul părea fosforescent, dansau în aer flăcări iuți abia simțite, în timp ce orizontul era împodobit cu-n strat subțire de lumină transparentă. O feerie de culori şi vis.

Îşi zise-n gând că i-ar plăcea ca aurora de asupra lui să fie cât mai intens brodată-n roşu, iar verdele din margini să fie mai deschis. Abia gândi, că draperia de pe cer îşi şi modifică încet nuanțele exact cum şi-a dorit. Voi ca-n mijloc să se-nchipuie un cerc în care să apară chipul ei. Nu peste mult timp s-a înfăptuit şi-aceasta.

„- Fantastic – se gândi – cum toate luminile din atmosferă ascultă de voința mea. Intră în legătură cu cei din nava bază:

“Vedeți şi voi, acolo sus, ce văd şi eu?”

“Da, se văd fenomene luminoase, o aurora aurie – şi-n centrul ei un cerc cu chipul Dorei.”

“Imaginați-vă că-i totul la comanda mea!”

“Dar cum ai reuşit?”

“Sicer să fiu, nu ştiu Acum voi încerca să concentrez toate luminile exact de-asupra piramidei, să văd ce-o fi, doar nu va exploda.

“Te-aş sfătui să te abții… ese riscant să…”

Mesajul se-ntrerupse brusc. Luminile ce izbucneau în flăcări jucăuşe dispărură, iar aurora de pe cer se stinse lăsând doar strălucirea candelabrelor stelare să vegheze asupra pustiei străjuite de munți pleşuvi O linişte adâncă, de dincolo de lume se pogorî asupra firii împietrite. Şi Valentin simți nelămurit dar totuşi evident că nu-i prea bine să întărâte monştrii. Prudență înainte de orice.

¤

A doua zi urcă un deal abrupt ținându-se atent de colțuri de stânci ce se iveau din solul sfărămicios ca creta. Porni îndată să coboare o vale rotunjită cu-n vag aspect de amfiteatru, având pereții perforați cu zeci de orificii în care-şi clădiseră cuib trainic stoluri de zburătoare, un fel de vrăbii dar mult mai mari şi mai vioaie.

Smocuri de iarbă uscată s-au adunat în jurul unui cactus înalt de cel puțin trei metri ce-şi înălța în aer subțiri brațe țepoase voind parcă s-ajungă mai repede la cer. Mai jos găsi ciuperci micuțe, păreau baloane alburii înghesuite într-un loc umbros lângă o stâncă. Se duse mai încolo gândind să se aşeze puțin, să mai răsufle după urcuşul lung şi dificil. Erau ciuperci cu mult mai mari, cu pălăria pleoştită de care atârna o plasă fină ca mătasea. Era ceva respingător în strălucirea umedă a plantelor ce se asemănau unor moluşte marine zvârlite pe nisip, departe de mediul lor vital. Probabil veninoase ca şi acelea…

Simți curenți de gheață pe spate pe picioare şi-n mâini. Se ridică încet. Drept înainte, un exemplar uriaş aproape patru metri, iradia în aer senzație de răcoare şi vid profund. Mai mult, deşi n-avea nimic ce s-ar putea asemui cu-n ochi, părea că îl priveşte sfidător cu duşmănie şi dispreț.

Schiță un gest cu mâna către dezintegrator. Aproape imediat simți în gură gust amar, miros înțepător şi greață, şi trebui să-nchidă ochii orbit de usturime.

"Repulsie reciprocă aşadar…" gândi-ncercând să se opună amețelii şi să se depărteze cât mai mult de sumbra arătare. Se ghemui nesuportând durerea intensă din abdomen, un zgârci chinuitor care-l făcea să aiureze.

"Am mai trăit odată asta, nu-mi amintesc prea bine când. Era se pare, un asediu, ne-am infiltrat printr-o străduță laterală, am dărâmat un zid cu dezintegratorul, iar cei de-acolo-au ripostat cu gaze. Mult timp am fost bolnav, dar tot i-am nimicit, nici unul n-a rămas. Şi mirosea exact la fel… oh…"

Îşi aminti de sentimentul contradictoriu ce-l frământa privind absent tavanul imaculat din sala de spital; era aproape amorțit şi sufocat de pansamente şi bucuria că a învins duşmanii otrăvită de gândul propriului sfârşit apropiat. Totul învălmăşit, dar mai ales amărăciunea pentru cruzimea inutilă. Mental se străduia s-o anuleze cu argumente învățate pe de rost, dar care îi păreau acum sterile şi fără sens, de o naivitate bombastică şi ipocrită. Ce mai conta…

"Dar trebuie să distrug ciuperca asta monstruoasă, morman dezgustător de gelatină otrăvită, generator de aer pestilențial care mă face să vomit. Abia mai pot mişca, nici nu-mi simt brațele – paralizate ori, poate, numai otrăvite. Să-ncerc să plec de-aici…"

Târându-se pe burtă izbuti cu greu să se îndepărteze de strania ființă ce-i căşuna oroare. Se mai gândi puțin şi hotărî s-o lase-n pacea ei. Îndată se simți mai bine, şi amorțeala din brațe i se risipi. Făcu fotografii, mai mult aşa, să fie, decât cu-n scop ştiințific bine definit. Oricum era prea dezgustat. Porni spre vest forțându-şi mintea să-nțeleagă ce defecțiune are radioul său ce, de o vreme, nu mai răspunde la apel.

¤

"Pesemne un miraj, Fata Morgana "– oftă lăsându-şi rania să cadă-ncet lângă o piatră mare rotunjită inegal de vânt ori poate, de un râu secat de multă vreme. "de câte zile merg mereu, ar trebui să fi ajuns de mult la piramidă. O văd la fel de clar ca-n prima zi şi-i încă tot la orizont. Nici aparatul radio nu mai merge, mă simt atât de părăsit, de singur, pe o planetă plină de năluci înşelătoare. La urma urmei ce să mă necăjesc, fructe-s de-ajuns, destul de hrănitoare la gust sunt chiar plăcute. Şi apă am găsit într-un izvor… Ceilalți desigur, vor fi coborât de mult în zona stabilită, nu ştiu nimic de ei. Ar fi poate mai bine să-mi înjgebez culcuşul pentru noapte…"

Când isprăvi montatul cortului pe-un loc îngust, între peretele abrupt şi-o stâncă acoperită de licheni, era deja întuneric. Mai jos se întindea câmpia foşnitoare cu ierburi moi ca de savană, ce se pierdea departe în deşert. Barcane de nisip erau aliniate în rânduri strânse sugerându-i impresia un pic neliniştitoare, că simetria lor e prea exactă pentru a fi doar opera forțelor naturii, ce îndeobşte acționează mai mult întâmplător. Cu toate-acestea nu observa nimic din ce s-ar fi putut realiza artificial: culturi, canale, irigații ori alte-amenajări de acest fel.

I se păru chiar că distinge în aşezarea lor pe sol inscripţii uriaşe, dar alungă ideea cu-n gest ce indica uşoară iritare. I se păru că fantezia îl duce prea departe. Cu-atât mai mult, cu cât recunoştea acolo, lângă orizont, conturul unui canion, a unei văi cu maluri verticale ce se asemăna izbitor cu urma ce-o lăsase pe nisip, raza de laser a dezintegratorului său, acum vreo săptămână. Mai mult ca sigur, simplă coincidenţă. Dar poţi să ştii…

Tăcerea fu străpunsă strident de strigăte ciudate, un fel de vaiet ascuţit întretăiat de-un soi de lătrături emise pe un ton cam agresiv şi hârâit. Se strânse-n el ca scuturat de friguri, apoi se ridică. Privi intens în jurul său. Nimic. Deodată, foşnete prin ramuri, şi-un ghem de blană-ntunecată se arătă-n lumina lunii. Se pare că-şi amenaja din frunze un cuib. Mornăituri vădind o mulţumire evidentă şi ochi strălucitori sclipind vioi în noapte. Pesemne o maimuţă: gorilă, cimpanzeu, orangutan – câte ceva din fiecare, însă cioplit din material destul de grosolan. Un pocnet sec de nuci sfărmate-n măsele puternice şi ronţăitul mărunt al miezului dulciu. Într-un târziu, se-aude sforăind: ce bine-i s-adormi sub cerul liber iradiind căldură, nepăsător la glasul modulat al micilor făpturi nocturne.

El însă, n-avea somn. Se frământa simţind încordare nelămurită ce se impregna în stânci, în arbori, în tot ce îl înconjura. Plutea apăsător o presimţire sumbră pe care nu şi-o putea concretiza prin nici un semn palpabil. Până simţi că-l arde-n ceafă privirea fixă a unei feline înfricoşător de mari. Privi şi nu-şi putu opri un zâmbet crispat la gândul spontan: "…nici nu există!" Dar îngheţă la constatarea că stânca lângă care tocmai s-a adăpostit era, de fapt, o fiară cu aspect de Sfinx. Ar fi destul o lovitură uşoară cu laba să-l strivească.

Voi de două sau trei ori să se retragă pe furiş, văzând că fiara nu schiţează încă nici un gest spre el, probabil mulţumindu-se să-l ştie la dispoziţia ei, paralizat ca de-un efect hipnotic. Nu îndrăzni să se clintească de teama de-a nu o stârni cu-n zgomot imprudent. Abia venirea zorilor , cu o lumină încă slabă, fixă conturul obiectelor mai ferm şi-mprăştie misterul. Uriaşul animal se dovedi a fi aceeaşi stâncă cu forme rotunjite inegal, ce-o admira aseară. Necazul de a fi pierdut o noapte inutil se contopi cu uşurarea că nu a fost decât atât. Mai rămânea deschisă întrebarea, cum a putut să se înşele în acest fel, când se ştia cu o vedere bună şi spirit de-observaţie destul de ascuţit. Probabil numai nervii…

Simţi din ce în ce mai dureros o apăsare-n tâmple şi de-asupra frunţii. I se părea că aerul vibrează, că frunzele emit un zgomot tot mai intens, ce se amplifica treptat alcătuind o melodie aspră şi simplă cu acorduri grave care-l impresiona profund. Se concentră, voi să înţeleagă ceva, ca un mesaj ascuns în vuietul indescifrabil, dar fu oprit de zuruitul continuu, enervant, al solului pietros ce tremura acoperindu-se cu-n mozaic întortochiat şi fin de crăpături mărunte. Apoi, când zvonul încetă, fu copleşit de-un simţământ de exaltare pe care-l resimţi, pe-atât de dens, pătrunzător, pe-atât de nejustificat. În schimb, zburau pe sus, în salturi, maimuţe portocalii, aproape negre, ţinându-se de liane elastice, care le propulsau ameţitor pe ramuri într-un vacarm de ţipete hazlii şi ciripit strălucitor de păsări nevăzute.

Păreau că nu-l observă sau, mai precis, că nu-i dau nici o importanţă lui Valentin, care le urmărea evoluţiile acrobatice cu-o încântare de nespus. Ceva de vis. Dar totuşi, observă că se ţineau prudente la o bună distanţă de locul unde era el. Urmă un urlet răguşit, ca o chemare sau blestem, maimuţele mărunte zbughiră care-ncotro cu ţipete de groază ascuţite. Era un maimuţoi bătrân pe-acolo, voluminos, înalt, căruia Valentin îi puse numele pe dată, Job. Ochii scrutau inteligenţi împrejurimea. Lângă tufiş se legăna un exemplar femel, mai zvelt, pe care o numi Pamela. Acesta-şi căuta mereu prin blană ceva mişcându-şi degetele

minuțios. Cu o dexteritate de maestru, prindea apoi din zbor, insecte pe care le înghițea cu mare poftă. El mormăi de bucurie rânjind; a şi găsit un grup de fructe rotunde ca mingile de tenis, poate ceva mai mari. Le curăți de coajă şi savură-ndelung miezul cornos. Pamela vru şi ea, dar o respinse cu un gest brutal şi o privire aspră. Se răzgândi, îi rupse o creangă cu fructele mai verzi, apoi sări ținând în mână restul până ce dispăru dup-un tufiş.

Departe pe câmpie fugea cu salturi grațioase un animal cu coarne mari, ramificate. Bătrânul maimuțoi veni, îşi înălță brusc capul, privi intens spre animalul care fugea în salturi, mai mult ca sigur urmărit. Se-ntoarse către Valentin apoi, privindu-l țintă-n ochi – parc-ar fi vrut să-ispună ceva şi n-avea cum – răcni deodată:

"Rrrah!…" făcând cu laba gestul de-a azvârli. Sări cu uşurință pe-o creangă uluitor de-naltă şi continuă să urce cu salturi suprapuse. Curând nu-l mai văzu.

"Periculos era să mă atace. S-a dus, nu ştiu de ce. Oricum îl lichidam, de mă silea, dar cred că l-aş fi regretat nespus. Simpatic drept să zic, de-a dreptul inteligent" – gândea mecanic Valentin chinuindu-se cu un briceag şi-un lemn cu miezul alb pe care tocmai voia să graveze ceva desen simetric. Dar nu-i ieşea. Liniile, intenționate paralele drepte se-ncovoiau sub mâna şi formând un chip oval – contrar dorinței lui de-a închipui un paralelogram. "Obositor şi inutil. E cazul să renunț… Dar nu …"

De-atâtea zile singur. Normal ar fi trebuit ca să se simtă claustrat, pierdut, neliniştit. Dar poate fi ceva "normal" aici? Desigur, conştient că se afla foarte aproape de limita dintre neant şi existență – un mediu asemănător şi totuşi, diferit de cel ştiut din amintirea Terrei. Şi tocmai, ce era mai neobişnuit, mai straniu în această lume îl atrăgea mai mult, îi era mai familiar – şi asta, datorită fanteziei înaripate care de fapt, i-a şi determinat destinul şi l-a adus până aici. Dar mai era ceva: prezența psihică, intensă, copleşitoare încă neconcretizată pentru el, a mediului din jurul său cu care, vrând-nevrând, va trebui să se confrunte. Cât de curând…

¤

Fu întrerupt din cugetări de apariția a ceva ce semăna mult cu un cerb; alb, mare, cu ochi strălucitori şi coarne mari, ramificate maiestuos. Se-apropie încet de el. Simți că vrea să se repeadă asupra lui. Îi părea rău de exemplarul superb, dar trebuia să-l sacrifice şi asta, încă înainte de-a fi atacat frontal. Acela înclină capul lăsând să i se vadă coarnele încovoiate, ascuțite la vârfuri ca o lamă de brici. Câțiva paşi înapoi spre a-şi lua avânt. Îşi simți brațele paralizate. Nu-şi amintea să se fi aflat vreodată într-o asemenea situație, nici nu putea concepe ca totul să se termine, pentru el, aici. Deşi în ultima vreme, gânduri întunecate îi tot dădeau târcoale din ce în ce mai des.

Chiuituri asurzitoare îi sfredeleau timpanul Se lăsă jos, ametit, în timp ce sulițe cu vârf metalic şi săgeți împodobite cu pene mătăsoase zburau prin aer cu şuier ascuțit. Cerbul dispăru în salturi mari lăsând în urmă-i dâre de sânge purpuriu. Făpturi înveşmântate în blănuri subțiri, făpturi asemănătoare nouă deşi – fără a şti de ce – cu totul "altfel", se năpusiră-n urmărirea prăzii. Valentin îi urmărea fascinat.

Câțiva câini ciobăneşti cu blana groasă, lătrau cu furie, foindu-se în jurul lor. Părea că nici nu i-au observat prezența.Se depărtară toți. Rămase singur.

Se frământă un timp gândindu-se-ncordat. Aproape că-i trecu prin minte că totul n-a fost decât vis. Dar nu, era aievea, şi au lăsat urme destule, dar întâmplarea aceasta modifica

profund datele problemei, şi situaţia nou creată cerea cu totul altă strategie.Nu şi-ar fi imaginat că ar fi şi oameni deşi-ntr-un fel, îi presimţea. Cum de nu l-au observat? Ce atitudine să ia dacă-i va întâlni? Şi alte, multe…

Foşnet în ramuri, iar maimuţe, păsări, papagali… Îşi strânse cortul, se echipă febril şi o porni zorit spre piramida–ndepărtată. După un marş forţat de peste două ore, se-opri lângă un crâng de arbori cu trunchiurile legate între ele de ramuri noduroase, avu impresia că-i vorba de-un singur organism multiplicat. Se odihni puţin şi încercă din nou să prindă-o legătură radio cu nava, fără folos. Nu izbutea să depisteze defecţiunea, curent avea acum în acumulator, dar bănui pe undeva în aer un invizibil obstacol intrepus în calea undelor.

Veniră-n zbor mari păsări cu aspect blajin, nu le putea asemui cu nici una din speciile cunoscute. Păreau a fi ca porumbeii dar mari şi graşi ca nişte curcani. Se adunară-n jurul său să ciugulească şi să scurme solul. Cu ţipete melodioase, stranii, înduioşătoare, imposibil de reprodus sau imitat. Simţeai şi bucurie şi durere, dar mai ales un dor de viaţă şi o melancolie de nespus. Apoi veniră alte păsări în stoluri mult mai numeroase până ce tot solul deveni o mare-mpestriţată care vuia asurzitor. Nu mai zări nimic în jur, doar aripi, pene, ciocuri mişcătoare ce se înghsuiau în el foşnind, cu un miros înţepător şi greu de suportat. Voi să-şi facă loc, dar nu putea păşi, era să cadă. Până la urmă, enervat, trăzni un foc în ele la-ntâmplare. Se înălţă pe loc o flamă-albastră, apoi întreg văzduhul păru cuprins de nebunie, de ţipete asurzitoare ce dau fior adânc. Cerul se limpezi în câteva secunde iar aerul vibra de praful stârnit la ceruri în timp ce o lumină mov învălui toată planeta. Pe locul ars rămase-o pată neagră ce fumega uşor. Amărăciunea-i fu înlăturată parţial de bucuria de a se pomeni cu carne. Trei păsări mari ucise lângă el.

Spre seară îşi aprinse focul. Mâncă friptura savurând-o îndelung. Simţea treptat că-n muşchi i se acumuează energie, că-ncep în gândul lui să se concretizeze structuri, relaţii cu totul nebănuite între obiecte, fenomene disparate ce-alcătuiau această lume inedită. Şi auzi atunci un sunet de tam-tam îndepărtat, un altul îi răspunse în alt loc, apoi interveni de undeva de sub pământ vibraţia profundă a unui gong abia simţit. Nu-i fu prea greu a descifra mesajul destul de neliniştitor în ceea ce-l privea. Se repezi să stingă focul punând deasupră-i cenuşă şi nisip; să-ncerce să-şi ascundă urmele deşi oricum, ştia că asta n-are prea mult rost, tot îl vor depista după un timp.

Whamm sta neclintit pândind cu arcul încordat fiinţa stranie venită nu se ştie cum, din alte zări. Aceasta coborâse atârnând de-o pânză atât de moale şi fină la pipăit dar parcă fără viaţă. Părea imposibil de transformat în ceva util. Însăşi făptura – încă nu-i găsise nume – părea cu totul neajutorată, sensibilă, foarte fragilă, dar care uite, răspândea în valuri stări de spirit contradictorii, neliniştitoare chiar. De mult ar fi răpus-o de-ar fi fost pe voia lui, dar i s-a sugerat că n-a sosit încă momentul. Astfel de şoc ar degaja reacţii psihice în lanţ, cu consecinţe grave, greu de prevăzut, s-ar tulbura tot echilibrul sufletesc al zonei şi cine-ar putea şti ce s-ar mai întâmpla, dacă taifunul neprevăzut ar penetra în interior. Prudenţă mare, înainte de orice. Plus că din afară se presimţeau şi alte entităţi, capabile să străpungă stratul protector.

Îşi şterse fruntea tremurând. Era obositor să filtreze câmpuri de forţă atât de neobişnuite. Întreaga sa fiinţă vibra, simţi dureri intense în vârfurile degetelor şi mai ales în tâmple. Dar un adevărat războinic “ged” trebuia oricând să dovedească forţa de a se stăpâni. Cu-atât mai mult cu cât din “profunzimi” primi impulsuri ce stimulau voinţa. Odată cu

misiunea – vai, atât de delicată, de a opri străinul, dar fără să-l atingă cumva, de a pătrunde-n teritoriul interzis.

Săgeata zbârnâi chiar lângă urechea lui Valentin şi se înfipse în trunchiul unui copac. El tresări, arzând cu dezintegratorul suprafaţa poroasă a unei stânci. Lângă fumul ce şerpuia din locul fulgerat sta grav un ins înveşmântat în straie ciudate, din blănuri moi, subţiri. Ţintea săgeata îndreptată către el.

"Deci tu erai amice?" făcu Valentin izbit fiind de aerul concentrat deşi puţin absent, puţin disprețuitor cu care era privit de-acela. Se simţi în faţa-i ca ceva – dacă nu lipsit cu totul de interes, oricum nu de prea mare importanţă. Asta-l făcu să se simtă de-adreptul jignit.

Începu să-i vorbească torenţial inundându-l cu un şuvoi de propoziţii ramificate, împletind idei şi argumente, întâmplări de necrezut şi teorii fantastice, într-o încercare disperată de-a rezuma totul în câteva cuvinte. Lucrul era, evident, de nerealizat, chiar fără a mai pune la socoteală copleşitoarea presiune emoţională a momentului. Nici nu-i trecu măcar prin gând dacă interlocutorul măcar îl înţelege.

Whamm însă nu păru deloc dispus a se-angaja într-o inutilă controversă cu el. Schiţă doar, cu mâna un gest energic ce semnifica evident ideea de "mişcă-te" în orice limbă i s-ar fi adresat.

Poruncitor, întinse mâna. Fără un cuvânt, Val îi predă dezintegratorul urmându-l cu-n aer resemnat.

¤

Pagini din jurnalul lui Valentin:

Azi dimineaţă m-a vizitat un bătrânel, după înfăţişare înţelept sau vraci. Ochi expresivi şi-o barbă albă, rară. Ţinea în mâna dreaptă un toiag cioplit cu crestături închipuind probabil simboluri adânci. Mi-a povestit cu glas domol legende străvechi; n-am înţeles desigur nimic, dar intonaţia melodioasă şi armonia sonorităţilor verbale îmi sugerau ameţitoare întâmplări. Furat de vrajă era s-adorm, şi-atunci am început ca să-i vorbesc, ce mi-a venit în gând, amestecate… Pân-a intrat în cort un om voinic cu-o sabie uriaşă care, urlând imperativ, l-a alungat pe vraci. Apoi s-a dus şi el.

¤

Aş spune c-am început să mă acomodez. Locuitorii planetei, mai precis, cei care locuiesc acest tărâm, îmi par puţin butucănoşi, rudimentari dar nelipsiţi de o anume graţie naivă. Grampf cel puţin, avea o bonomie nativă cu-n permanent zâmbet încreţit în colţul ochilor alungiţi şi-n capătul încârligat al unei mustăţi stufoase. În schimb, Lichtar cel marţial şi sobru, inspiră tuturor respect amestecat cu teamă ascunsă. E cel care, permanent se preocupă de conformarea strictă a celor din jur, la un protocol pe cât de rigid, pe-atât de greu de explicat, mai ales de un "picat din Lună" la propriu cum sunt eu.

Când e supărat – n-am izbutit încă să-l văd altfel – fulgeră cu privirea în dreapta şi-n stânga provocând o panică teribilă sărmanilor "gheloy", pitici gheboşi cu pletele zburlite care nu ştiu cum să se mai retragă mai iute din faţa lui. Ordinele sale aspre, răstite cu-n ton răguşit şi strident, stârnesc piuituri intersectate de oftaturi adânci. Spectacolul în sine

savuros, devine prin repetiție, de-adreptul enervant. N-am cum să intervin, tot nu m-ascultă nimeni.

Era să-l uit pe Rillo, înalt şi slab, pleşuv, cu pungi de insomnie sub ochii spălăciți şi reci, ca de reptilă. E veşnic îmbrăcat într-un halat prelung până la glezne, într-o culoare cenuşiu-închis, prin care parcă simți o strălucire de metal. Se deplasează cu paşi lenți, mişcările-i sunt calme, inspiră bunătatea impersonală a unui ins extrem de erudit, dar incapabil de a se folosi de inteligența sa.

Cu el mi-ar place să discut de i-aş cunoaşte limba. După figură pare cel mai înțelegător. Dar e cu toane. Când vreau să-i spun ceva, m-ascultă cu interes mişcându-şi mâinile cu viteză într-un fel de joc cu ață împletită. Când am intenția să-l întreb, orice, devine mânios, mă fulgeră din ochi şi-apoi, răcnind c-un glas metalic, hârâit, se face nevăzut în altă încăpere. Mă simt complet stingher şi inutil.

¤

Monotonia captivității lui Valentin luă sfârşit, în fine, când Ohanna, o ființă ascunsă într-o pelerină maronie (nu izbutisem să-i văd decât ochii, surprinzător de-asemănători cu ai pierdutei Dora) îmi făcu un semn discret cu mâna, să o urmez. Pe coridoarele întortochiate a dispărut, apoi mă pomenii încadrat într-un lung şir de oameni bizar înveşmântați, care înaintau solemn în procesiune. În jurul meu, doar prapuri aninați de stâlpi înegriți, eşarfe luminoase, şi-un fel de baloane gigantice întruchipând făpturi de neimaginat, într-un balet grotesc şi amuzant. De-o parte şi de alta stăteau oşteni înalți cu săbii şi halebarde lungi, purtând la glezne şi sub coate zurgălăi cu clinchete stridente. Un baldachin măreț se legăna în frunte. În zgomot infernal de tobe şi zvon de trâmbițe subțiri înaintam încet, în jur vedeam şuvoi neîntrerupt de falduri de mătase şi măşti multicolore.

Convoiul se opri. Se formă cerc în jurul meu. O linişte adâncă de aşteptare grea. Nu-mi amintesc prea bine ce am simțit, în orice caz mai mult curiozitate decât teamă. Măşti, care mai de care mai hidoase, cu trăsături adânci ce exprimau furie, ură mocnită, dezgust, dispreț, şi-un impasibil rânjet batjocoritor. Spre mine, vârfuri ascuțite de săgeți, sulițe, halebarde, săbii, mai ştiu eu ce… Nu m-aşteptam la nimic bun din partea lor, mă tot miram de ce nu-ncep să tragă.

Un cor de vaiete prelungi au sfâşiat văzduhul. Urmă un răpăit de tobe ritmat şi grav venind parcă din profunzimi ascunse. Cuprins de letargie vedeam doar strălucrea rece a unui vârf de lance. Simții în ea o ezitare, mai mult, chiar tremura. Deci spaima cea mare era în ei! Acum!

M-am repezit în ei, fie ce-o fi. Vacarm asurzitor, retragere grăbită, în derută. Se îmbulzeau călcându-se-n picioare, cădeau ca seceraţi la simpla ea apropiere, ferindu-se înebuniți să nu-i ating. Cad corturile mari cu zgomot asurzitor de lemne frânte, se prăbuşesc în nori de praf ce-ntunecă vederea. Abia acum îi văd de-aproape; sunt slabi, scheletici, ca măcinați în interior de maladii necruțătoare, cei prăbuşiți abia se mişcă acoperindu-şi capul cu mari bucăți de pânză aspră.

Profit de-nvălmăşeală. Alerg printre dărâmături. În urma mea, o haită de câini mari şi negri latră mereu, aud ecou interferat de lătrături din față, din spate, lateral. Se-aud din ce în ce mai stins. Mai am un gard de pânză cenuşie înainte. Sar peste el şi-alerg pe câmp. Alerg prin ierburi încâlcite. Aud departe-n urma mea, un huruit sinistru. Mă-ntorc, nu văd nimic, e

ceață densă. Alerg cât pot. Sunt obosit, m-aşez pe-o buturugă , aştept. Nici eu nu ştiu prea bine ce.

¤

La nord de Marea Piramidă se intindea în zare Platoul Ruginiu mărginit la orizont de pantele abrupte ale Munților de Cleştar ce răspândeau noaptea, o lumină diafană, fără contur precis. Când se lăsa ceața, luminiscența se dispersa pe distanțe mari, până spre câmpia acoperită cu bolovani prismatici. Când era senin, aceasta intensifica sclipirea stelelor scurgându-se apoi de-a lungul craterelor pleşuve înspre zenit, ca nişte fuioare delicate de fum argintiu. Sufletul privitorilor se încărca atunci, nu atât de admirație, cât de o inexprimabilă teamă, ca nu cumva forța vitală presimțită în peisajul insolit să se risipească în neant.

Poate acest sentiment, ori altul, să-i fi determinat pe cei de pe munte să celebreze evenimentul natural cu dansuri frenetice în timpul cărora, strălucirea crispată a ochilor implora parcă, minunația de pe creste să nu se stingă încă, să mai rămână printre ei.

Ascuns după un grup de stânci roase de vânt, Valentin urmărea cuprins de-nfiorare, spectacolul atât de neobişnuit. Frenezia jucătorilor îl pătrundea adânc. Fără a se mai gândi la un eventual pericol, ieşi pe platou amestecându-se printre rândurile agitate. Nimeni nu părea să-l mai observe, preocupați cum erau, de aburii tot mai strălucitori ce se înălțau învolburați. O lumină purpurie învălui totul, în timp ce chipul tuturor păru că se întunecă brusc, nu vedea în jur decât siluete groteşti, ca de păcură, împietrite hieratic, ca o pădure fermecată. Exact deasupra capetelor lor s-au aprins lumini orbitoare, pâlpâind în jurul unor nuclee de un negru intens.

Din loc în loc se auzi un zgomot abia simțit, părea că-n orificii apărute din pământ, se scurgea fâşâind nisip mărunt, ți se părea că eşti înconjurat de o mulțime de clepsidre naturale ce se înfundă în abis. Cum orificiile se măreau, creştea şi zgomotul interior, un zuruit mereu mai persistent, în timp ce dansatorii exaltați se prăbuşeau pe rând, în goluri subterane, stând încordați şi fermi cu brațele în sus.

Curând şi Valentin simți că-şi pierde echilibrul, se repezi pe o platformă de granit care-i păru mai rezistentă, dar tremura puternic în cădere, simți prin brațe săgetându-l abrupt, câte un junghi de foc, apoi o linişte adâncă-l înfăşură privind cu detaşare cum se surpau pe lângă el stânci, arbori, animale mărunte şi mai mari, printre mulțimie inconştiente de oameni ce dansau căzând tot mai încet, în gol

Simți că-abia mai poate respira. Prin neguri, nori de praf privirea nu străbate. Vacarm asurzitor, un huruit sinistru, prin care vaierele ascuțite abia se mai disting. Inconştient aproape, simți cum mâinile sale se prind, se încleştează de-un stâlp metalic ramificat cu ramuri rotunjite dintr-o structură amplificată din care nu distinge decât un mic fragment. Indiferent la tot ce se întâmplă, realizează doar că nervii săi suprasolicitați se prelungesc în lungul structurilor din țesătură fină de metal, până departe în adâncuri neştiute. Impresii de neimaginat îl cuprind, doar o fracțiune de secundă apoi, îşi simte muşchii împietriți trăind o altă viață, paralelă cu a lui, pe care nu şi-o mai poate controla, nici urmări, ca într-un vis ciudat ori mai exact, ca-ntr-un coşmar.

În timp ce praful se ridică lent, imaginea se limpezeşte. O privelişte stranie, solemnă, gravă şi, în acelaşi timp, complexă şi plină de neprevăzut. Privirea pătrunde prin nesfârşite

schelării subțiri, în care lumini metalice se reflectau cu irizări multiple. Din loc în loc, ansamblul diafan se susținea pe mari coloane arcuite fin care-i dădeau impresia susprinzătoare c-ar fi alcătuite din fildeş alb-gălbui.

Privind atent, Val desluşi din loc în loc, platforme suspendate la locul de-ntâlnire al masivelor coloane, unite între ele cu scări înguste răsucite, după modelul şurubului fără sfârşit, apoi cu poduri prevăzute cu balustrade înclinate în toate direcțiile admise de cele trei dimensiuni. O clipă îl cuprinse ameţeala, apoi îşi reveni văzând în depărtare oameni înveşmântați în diferite feluri, urcând şi coborând încet pe scările abrupte. Obişnuit deja cu ciudățeniile planetei, se hotărî să nu-şi mai pună întrebări şi să pornească lent, pe prima scară doar va găsi într-un sfârşit pe cineva. Şi nu păru surprins la constatarea că gravitația redusă îl ține pe scară solid, indiferent în ce poziție s-ar fi aflat.

Ajuns în fine, pe platforma primei colonade, Valentin o-nconjură vrăjit de complexitatea structurii nesfârşite în care se afla. Îi era clar acum că sta în mijlocul unui cristal imens, fără sfârşit. Găsi şi-o mică deschidere ovală în zidul rotunjit. Privi în interior. Beznă adâncă; în jos caleidoscop feeric, vitralii colorate viu în mii de forme suprapuse geometric. Privi pieziş; nimic, gol absolut.

Închise ochii brusc, pătruns de o imagine familiară ce nu-şi imagina să o găsească-aici. Vedea atât de clar interiorul astronavei, pe Sofroleian Cugetătorul țintind sfredelitor planeta în căutarea unui punct de-aterizare ideal, pe Luciano Gentile, amicul său nedespărțit din perioada testelor preliminare, pe enigmaticul Red Haston, tăcut şi-atât de expresiv în laconismul său de nepătruns, în fine, pe hazliul Robert Peterson copilăros în aparență de fapt, un specialist neprețuit. I se păru că poate chiar să le vorbească dar studiau preocupați traseul şi suferi cumplit că nu putea interveni în ajutorul lor.

O revăzu apoi pe Dora, adormită în sarcofagul ei blindat. Simți fără să ştie cum, că poate să trăiască ce simte ea, de la distanța aceea uriaşă. Un frig intens o copleşi dar concentrându-se puternic, izbuti să-npingă gerul lent din sine prin linile de forță-nchipuită ale giganticului cristal în care se găsea, în zonele îndepărtate dinspre periferie. Efortul uriaş îi aminti ca-n vis, de ultima distanță parcursă spre vârful unui munte asiatic. Ca şi atunci îl sufoca absența, mereu mai evidentă a oxigenului din atmosferă, părea că urcă-n spate milioane de tone de bagaj, că nervii supraîncordați nu mai rezistă unor asemenea solicitări. Simți în piept durere ascuțită aproape de nesuportat, călduri insuportabile îi invadară pieptul şi respirația îi deveni un chin. I se păru că vede scene groteşti, cum mii de inşi, în negru absolut împingeau cu răngi o bară încinsă în interiorul unui vechi furnal, mulțimi de vagabonzi cum hăituiau un câine; elefanți pitici dărâmând păduri de palmieri, şi-n fine un ghebos luptând să iasă dintr-un smârc. Totul se contopi apoi într-o lumină caldă în care chipul Dorei apăru îmbujorându-se încet. Un zvon asurzitor de sonerii, capacul sarcofagului e dat în lături, ea se ridică zgribulindu-se de frig, priveşte cu uimire-n jur, apoi se face întuneric. Iar Valentin, pierzându-şi cunoştința se prăbuşi încet, lângă coloana pe care urca încolăcindu-se un firicel de fum.

¤

Modulul de coborâre Falcon-3 se aşează înconjurat de nori de fum şi pulberi răscolite la şase kilometri vest de Marea Piramidă. După un timp, chepengul se deschise, şi apăru aproape temător, un cap rotund, metalic. Prin vizieră sclipeau iscoditor ochii lui Luciano. Ceea ce văzu păru să-l mulțumească aşa că, peste nu mult timp, uşile grele se deschid cu-n

pocnet sec, iar scările metalice se-nfig în sol cu ghiare ascuțite. Seismografele mărunte înregistrează istoricul eveniment, sub forma unui tremur abia simțit al solului. Apoi cei cinci coboară, filmează, fac fotografii, înalță un drapel, montează aparate, culeg monstre de sol, adună plante, ridică-un cort şi se retrag. A doua zi pornesc la drum cu-n electromobil spre grandiosul monument care se vede profilat pe munți ca într-o ilustrată de succes.

Dintr-un tufiş adulmecă o vietate, poate hienă dar mai mare ce-şi înalță botul spre zenit şi urlă dureros. Dintre păduri răspund în cor prelung şi jalnic alte hiene. Şi păsări negre zboară lopătând din aripi maiestuoase, rotindu-se în zbor planat din ce în ce mai strâns.

Moment solemn. Înfiorați de măreția priveliştei cei cinci privesc în jur; îşi cântăresc în gând voința, tăria de a rezista. Vor înfrunta un adversar teribil, necruțător, atent la orice slăbiciuni. Îi intuiesc puterea aproape nesfârşită, dar sunt convinşi că pân-la urmă, vor izbuti.

Sunt hotărâți dar, în adâncul sufletului fiecare păstrează ascunsă-o teamă, o îndoială: îl vor găsi pe Valentin?

CAP.II

Elecromobilul **Argus** îşi croieşte drum printre hăţişurile dense ale „Câmpiei albastre”. Frunzele mari, zimţate foşnesc unduitor la orice adiere. Exploratorii trăiesc atunci senzaţia neobişnuită că s-ar afla pe puntea unei nave plutind pe un ocean de alge. Iluzia le e amplificată monstruos de un miraj, o „Fata Morgana” ce-şi schimbă forma neîncetat brodând pe cerul torid vedenii, draperii, arcade.

De-o vreme ierburile-s tot mai mici, în smocuri, urmate de un gazon mărunt ca peria, apoi pietriş, nisip mereu mai fin. Maşina urcă lin pe o colină cu vârf rotund. Motorul toarce calm, ca un motan în poala bunicuţei. Mereu mai osteniţi de monotonia peisajului, ei privesc în gol, indiferent, luptându-se cu somnul perfid.

Cu-n scrâşnet strident, Luciano opreşte brusc pe muchia unei pante abrupte. Exact la timp pentru a evita rostogolirea în abisul unui lac vânăt, rotund, profilat pe un crater vulcanic. Ceilalţi privesc surprinşi neaşteptatul peisaj. Un grup de pescăruşi planează uşor deasupra lacului chemându-se cu ţipete hazlii. Se prăbuşesc pe rând spre apa cristalină luptându-se cu zgomot pentru vre-un peşte argintiu. Dispar apoi prin trestii.

Cu-n gest trădând uimire, Robert arată ceva la dreapta sus, pe orizont. Strângându-şi pleoapele din cauza luminii orbitoare, colegii lui privesc atent, apoi pufnesc în râs fără să vrea. Aveau de ce: în vânt îşi fâlfâia pulpana pestriţă o arătare cam de nouă metri, un fel de sperietoare de păsări având în loc de scăfârlie un glob vopsit strident şi caraghios.

- O fi patronu-acestor locuri – exclamă Sofroleian cu-n zâmbet fin.

- Absurd, nu vezi? Goneşte ciori…

- Poate pterodactili sau păsări Roc. Parcă le şi văd purtând un elefant în ghiare… Să-i vezi cum scapă unul chiar peste tine!

- Oh nu, ţi-l las mai bine ţie…

Un vânt torid ridică o volbură de praf ca un vârtej. Cu gesturi maiestuoase, groteşti, dansează magaoaia zvârlind luciri sinistre din ochii larg holbaţi, ca nişte reflectoare mari.

- Ce zici? Întrebă Red. Ne-apropiem?…

- Nu încă, răspunde Luciano cu-n glas cam răguşit. Sincer să fiu, nu-mi place, nu ştiu de ce. Prudent ar fi, zic eu, s-o cam luăm din loc.

O vijelie se porni de-odată. Prin ierburi vântul ţiuia cumplit, în timp ce norii deşi şi grei gonesc foarte aproape de pământ. Himera gigantică se zbate violent, se frânge-apoi cu trosnete prelungi, iar scăfârlia ei, rotundă ca o minge, coboară rostogolindu-se mereu, în salturi tot mai mari,, plonjând în apa lacului adânc.

Băieţii o iau din nou la vale mânaţi din spate de rafalele puternice de vânt. Departe, plopi înalţi se-ndoaie incredibil ca nişte arcuri ce zvâcnesc vibrând prelung, metalic.

- Ce-i asta, un miraj? – făcu Red privind pieziş în urmă.

Un cor de exclamaţii întâmpină imaginea unei maşini identice cu-a lor venind din dreapta, pe-un drum alăturat. Şi numărul de-nregistrare al maşinii era la fel.Cum se opriră, maşina cealaltă dispăru în urma unui mare cactus cu ţepii ascuţiţi, de-un verde viu, intens, uşor încovoiaţi. Red coborî, se-apropie mirat de locul unde a dispărut maşina cealaltă, dar dispăru şi el.

- Ei, asta-i bună! Hei, Red!

Nici un răspuns. Tăcere absolută. Simţind un nod în gât, ceilalţi au scotocit terenul. Doar urme de paşi pe nisip, cari se-ntrerup subit. Şi nu departe, mai văd şi urmele de roţi cu dimensiuni şi forme exact ca a maşinii lor. Şi-acestea se opresc la câţiva paşi de cactusul cu ţepii mari.

Toți se opresc descumpăniți. Nimic.

¤

Red se apropiase primul de cactus uimit că nu-i zăreşte vârful ascuțit, apoi se-ndepărtează prudent, văzând cum țepii ascuțiți ca nişte baionete se-ntorc încet, încet, spre el. Simți din partea lor miros fierbinte şi jilav. Cealaltă maşină stătea pe-acolo, uşor înclinată înspre lac. Prin apa cristalină se vedeau până-n adânc peşti roz-trandafirii, scoici albe formând un mozaic multicolor de pietricele variate.

Se-urcă-n maşină intrigat puțin, de-alcătuirea neobişnuită a sistemului de bord. Când se întoarse cu gândul de a-i chema pe ceilalți, văzu că era singur. Vehicolul porni vertiginos, ca un bolid printr-un tunel ce parcă se rotea. Alunecă–n adânc. Senzație de zbor şi prăbuşire în abis, simți pe piept şi-n tâmple o presiune de nesuportat. Îşi pierdu cunoştința, şi se-afundă în somn.

Când se trezi, văzu întâi un lampion de piatră lângă-un dragon de bronz ce străjuia intrarea principală a unui vast palat împodobit cu basoreliefuri complicate. Pe lângă el treceau indiferent mulțimi înveşmântate pitoresc. Unii purtau mari pălării cu boruri largi, alții aveau tichii pătrate de care atârnau şiraguri de mărgele colorate viu.

Un copilaş cu ochii mari veni spre el, în căutarea unei mingi pierdute. O prinse Red din zbor şi i-o înapoie zâmbind, apoi îl mângîie pe creştet. Acela-i mulțumi cu o uşoară plecăciune, dar imediat țipă străpuns fiind de o durere ascuțită. Pe față-i apăru o pată ruginie care se transformă pe loc în plagă sângerândă, ce răspândea miros acut, respingător. Părinții lui veniră-n goană şi-l duseră gemând de-acolo, fără a-l privi măcar pe Red.

În jurul lui era acum un vid, toți trecătorii-l ocoleau. Mergeau furiş pe lângă ziduri, țintind câte-o privire îngrozită pe furiş spre el. Simțea pe după uşi, ori prin obloane întredeschise, priviri de foc ce-i iscodeau orice mişcare, dar nimeni nu-ndrăzni să se arate.

Într-un târziu, veni un omuleț bărbos ținând o tavă plină cu verdețuri, o lăsă jos cu mâini ce tremurau apoi fugi fără să privească îndărăt.

Îl copleşea un sentiment adânc de milă şi vinovăție, ar fi dorit să îi ajute cumva dar n-avea cum. Se frământă un timp gândindu-se profund, convins fiind că nu visează, dar foarte aproape de linia nevăzută între real şi vis, şi suferea cumplit că nu putea distinge.. Oricum, era vital să acționeze cu-atât mai mult cu cât simțea că-l chinuie şi foamea.Se hotărî în fine: luă un pumn de frunze de pe tavă, privi şi aşteptă: văzu că se chircesc în mâna lui ca arse de un foc înăbuşit.

Fior de ghiață îl cuprinse. Privi buimac în jur; de după-o ladă ruginită apăru un câine costeliv târându-şi umbra şi privirea spre el, cu umilință. Probabil prefăcută? Cu botul ascuțit în jos, parcă rânjea cerşind – nu doar un colț uscat de pâine, mai mult, un pic de-afecțiune. Veni mişcându-se şerpuitor, şi mirosi atent pământul, tuşi pufnind, apoi se aşează, urlă prelung spre ceruri. Ecoul răsună amplificat de zidurile reci întârziind lugubru. Nu-i trebui lui Red decât un gest abia schițat de enervare că animalul jigărit fugi schelălăind pe o străduță laterală. Urmă tăcere, încă mai profundă.

- Până şi ăsta mă respinge – gândi Red deprimat. Am devenit un factor patogen, un fel de geniu rău care distruge orice vietate pe amărâta asta de planetă! Nu pot să înțeleg cum **eu** sunt cel sănătos, ori poate el şi eu nu sunt atins, dar nici nu ştiu măcar? Cum asta?

Un singur lucru mi-este clar: că sunt lihnit de foame! Să-ncerc din zarzavatul ăsta, cum o fi!?…

La început simți un gust dulceag, apoi ceva dulce-acrișor, tot mai plăcut. I se făcu deodată teamă, doar n-o fi cu otravă? Senzație de căldură şi putere se răspândi în trupul ostenit şi teama i se-mprăştie ca fumul.

Îl enervau privirile furişe de prin unghere; prima reacție – s-azvârle cu pietre-n ei, dar nu! Se ruşină de un impuls atât de primitiv şi hotărî să se retragă prudent. Nu se putea aştepta din partea lor decât la intenții şi reacții agresive, şi nu era departe de adevăr.

Începu să urce scările imense pas cu pas. În tăcerea atât de-apăsătoare îi simțea şopocăind în vârful picioarelor, perdele ce se unduiau uşor dar încă nimeni… Deodată poarta se deshise larg, cu-n geamăt straniu, de metal. O sală vastă ce părea a nu avea sfârşit. Lângă pereții laterali vedea statui de bronz cu zale împletite într-o textură fină. Chipul împietrit le sugera o expresie gravă, aproape amenințătoare.

Aerul lor solemn îi impunea respect şi o nedesluşită teamă. Se simțea ca azvârlit într-o arenă antică cu lei încremeniți, de piatră. Dar vii, atât de vii! Şi-n mâini cu scuturi ovale şi săbii ascuțite care luceau năpraznic.

Acum e-acum!

Se repezi la panoplia din perete şi-şi smulse-o spadă. Apoi, pară o lovitură ce-i amorți aproape brațul lângă umăr. Simți că n-are să mai reziste mult, şi-şi încordă voința.

Urmă un schimb fulgerător de replici, îşi aminti de concursurile de scrimă din alte vremi şi locuri demult uitate. Apoi, fandă! Erau îndemânatici şi îl izbeau cu forță. Din mers, se sfărâmă un mare vas cu flori orientale, se sfâşie perdeaua ce ascundea o uşă, abia zări momâia cenuşie care-l pândea, că şi atinse un duşman. Acela se prăbuşi cu-n chip schimonsit de ură şi durere, căzu, se zvârcoli cuprins de fum şi foc, şi dispăru fără să lase nici o urmă. Atacurile se-ntețiră. Simți dureri adânci, nu le luă în seamă şi continuă…Altul căzu, cu zgomot infernal. Puterile îl părăseau treptat, dar nu cedă.

Al patrulea rival căzu în flăcări. Apoi urmară alții, nu-i mai numără. Epuizat se sprijini de o coloană. Părul lipit de fruntea transpirată. Genunchii-i tremurau. Abia răsuflă, gâfâind.

Războinicul din fața lui părea cu totul altfel. Măreț, privirea hotărâtă, şi chipul ferm. Un gest cu mâna calm şi lupta se opri.

- Eşti din esență tare! De ce-ai venit aici?

- Vreau doar să vă cunosc. Să vă şi-ajut de e posibil…

- Toți spun la fel. Apoi, prăpăd şi jale. E drept că noi te-am atacat, dar ne-ai adus un rău fără de leac. Mai bine ai pleca…

- Şi eu aş vrea! Dar unde?

- Ştiu eu? E largă lumea. Nu aici!…

- Nu pot. Dacă plec eu, oricum vin alții ,şi tot nu veți scăpa. Propun să căutăm o cale.

- Sunt de acord.

- Gader!

- Ascult porunca, luminate Jaredzill!

- Avem aici un oaspete de preț. Pofteşte-l în salonul cu pereții albi de jad. Şi vezi ca să se simtă cât mai bine.

- Aşa va fi, mărite!

¤

Peste un timp va fi primit cu mari onoruri. Un ceremonial fastidios, costume înzorzonate, decor impunător. Balet, rafinamente cu muzici şi gastronomie complicată;

pitici, jongleri şi saltimbanci; lumini răsfrânte din grele candelabre de cristal ales, în fine, un carnaval de neuitat.

Red sta acum în locul de onoare pe-un jilț frumos împodobit în urma unui paravan subțire, din sticlă colorată. Alături, Jaredzill purtând pe umeri o hlamidă purpurie şi guler alb, imaculat.

Veni un bătrânel în robă larg-albastră, cu-o barbă rară împletită-n vârf. Tot el îi cântase cândva lui Valentin în tabăra de corturi. Acum părea mai viguros în gesturi, avea privire sclipitoare şi glasul hotărât.

Porni încet să povestească psalmodiind pe-o melodie simplă ce te înfiora, legenda Pietrei Nestemate din vârful inaccesibil al Muntelui Piramidal. Mulți îndrăzneți s-au săvârşit acolo luptând cu îndrăznețiі eldigaredzi ce străjuiau intrarea strâmtorii ce duce înspre culmi. Din cei rămaşi, mai mult de jumătate se prăbuşiră-n hăuri, învinşi de păsările negre. Numai Darval, măritul, a smuls o bucățică din Piatra Nestemată şi-a revenit biruitor la Şalvared. Şi-a pus-o în inel. A câştigat de-atunci nenumărate bătălii mărețe, şi-a-ntins împărăția în cele şapte zări şi a trăit netulburat mai mult de cinci decade. Legenda spune că înspre sfârşitul vieții i se făcură muşchii tari, elastici precum fierul oțelit, şi nu-i mai trebuia nicicum mâncare.

Când marii sfetnici voiră să-l răpună, i-a-nvins în Marea Bătălie de la Degarr şi i-a ucis cu propria lui spadă. L-a-nscăunat pe luminatul Jaredzill, iubitul său nepot apoi, după străvechiul obicei, s-a dus să urce singur Muntele Piramidal. Nu l-a văzut de-atuncea nimeni, dar toți sunt siguri că trăieşte undeva ascuns, prin Peşterile de Cleştar. Se spune c-ar fi devenit şi el acum un nevăzut eldigaredz din cei ce străjuiau pe vremuri, Nestemata.

Acum, când nu mai e Darval şi Nestemata este purtată de Jaredzill, puterea tămăduitoare se pare că s-a mai pierdut. Se plănuia de mult o mare incursiune pe Muntele Piramidal, dar n-a sosit încă momentul. Eldigaredzii sunt puternici, perfizi şi foarte iuți, nimeni n-a izbutit încă să-i biruie pe propriul lor tărâm. De-aceea, ajutorul binevoitor al „Celui venit din depărtări”, ce „pare a dispune de forțe pe care nu le ştim, ne e oricând binevenit aici”!

Cum termină moşneagul se aşternu tăcere. Toți stau în aşteptare meditând profund. Un semn discret făcut cu ochiul din partea lui Gader şi izbucni un zvon de trâmbițe şi tobe marcând un dans tumultuos cu săbii. Războinicii păreau vârtej de flăcării vii. O exaltare de nespus cuprinse toate cele, doar Jaredzill privea absent, parcă muncit de întrebări făr-de răspuns.

„Ce mă mai aşteaptă oare?” – gândi Red înfiorându-se la perspectiva de a lupta cu vrăşmaşi vicleni, necunoscuți. „Oare ce forțe am ce nu le ştiu? Pesemne boala care-i macină pe cei atinşi involuntar de mâna mea. Nici merite nu am, dar nici vreo vină. Dar trebuie ca să-i ajut cumva pe şarvarezi.”

După războinici urmă o melodie suavă, brodată fin cu clinchete de clopoței albaştri. Dansa Mirena, fiica cea mică a lui Jaredzill, un dans aproape ireal cu mişcări unduitoare care pătrund în sufletul celor ce o priveau cu-o vrajă infinită. Red fu cuprins de un fior fierbinte, de o emoție vie cum n-a avut nicicând. Ochii Mirenei îl urmăreau aprinşi. Când ea se opri, se ridică încet.

Toți îşi întoarseră privirile spre el surprinşi, întrebători:

- Mărite Jaredzill! Voi, şarvaredzi! Sunt foarte recunoscător că m-ați primit atât de călduros deşi… nevrednicul de mine, nu v-am adus decât un rău ce nu se poate vindeca. Sunt gata să v-ajut cu tot ce-mi stă-n puteri. Deşi, sincer să fiu, nu prea ştiu cum…

- Binevenit să fii! Primim cu bucurie!

¤

Un cor măreț a izbucnit atunci, din sute şi din mii de piepturi. O melodie înălțătoare, apoi curtenii toți ieşiră păşind încet şi grav, în avântatele acorduri ale marşului triumfal. Red fu cuprins de o amărăciune sumbră, greu de explicat. Se-apropie de Jaredzill. Acesta îi grăi cu bunătate:

- Vom fi acum ca frații. Dar numai dacă rezişti…

Cu un stilet subțire îşi crestă brațul lângă puls; la fel făcu şi Red. Apoi introduse vârful stiletului într-un bocal ce-avea în el lichid verzui. Picăturile de sânge se răspândiră imadiat formând un mic vârtej. Când Jaredzill puse inelul în bocal se petrecu ceva nemaivăzut; lichidul luă foc împrăştiind o flacără multicoloră cu un miros amețitor. Montura de metal se dizolvă încet, nerămânând decât cristalul pur cu scânteieri de diamant. Turnă licoarea aurie într-un pahar pe care-l înălță încet spre buze.

- Mărite Jaredzill, din suflet te implorăm, nu bea! – răcni cu glasul gâtuit de groază bătrânul sfetnic Nikamer. Străinul ăsta nu-i ca noi, îl simt, e otrăvit, ne va ucide pân'la unul!

- Tu taci… Făcu stăpânul țintindu-l cu-o privire sumbră. De data asta ştiu ce fac! Bea tu întâi, străine!

Red luă paharul şi sorbi. Întâi simți că arde tot în el, apoi că se destramă în milioane de bucăți infime; că se comprimă-n interior c-o forță uriaşă. Îşi reveni în câteva secunde. Un vuiet nelămurit cu mii de voci învălmăşindu-se în gândul său, apoi din nou, tăcere. Privi în jur parcă trezit din somn adânc. Ce se-ntâmplase pân-acum, poate-a trăit în altă viață. Zâmbi lui Jaredzill.

Acesta bău şi el, scăpă din mâini paharul, se-mpletici, gata să cadă. Oşteni îl aşezară cu grijă pe un jâlț. Privea în gol, pierdut, fără putere.

Alți patru săriră-n spatele lui Red legându-l strâns cu lanțuri şi curele. Lovit la cap, simți doar că-l târăsc pe scări şi că-l aruncă undeva în întuneric, apoi nimic…

¤

Îşi reveni cu greutate. Indiferent la tot ce i se întâmpla, la tot ce i s-ar mai putea-ntâmpla. Cu nervii concentrați silindu-se să înțeleagă bizarele structuri în care i s-a hărăzit să se reintegreze. Memorie suprasolicitată de o rețea interminabilă de stări, imagini şi evenimente cu totul de ne-nțeles, dar care se legau într-o gradație insuportabil de rapidă pentru a se alcătui într-un uluitor film alb negru şi color, care părea să nu mai aibă capăt.

Şi trupul traversat de un şuvoi intens şi clar de senzații ştiute şi nemaiîntâlnite; cu stări de-ngheț total intersectate de zone-aride şi fierbinți, imagini argintii străpunse de un zid masiv de întuneric.

Fusese Zigmared bătrânul cu priviri umile din care se citea o suferință-adâncă, cel care-l învață ce va să zică alfabetul stărilor de spirit abisale, o piatră de hotar şi de pornire a unor fapte ce-s menite ca să răstoarne munții de granit, sau să se-mpotrivească avalanşelor grele de nisip ce vor să-i 'năbuşe voința, să-l treacă viu, nevătămat prin foc nestins, şi să învingă!

Îl mai văzu plutind într-un vârtej cu barba ca de alge despletite în apa cu reflexe cenuşii prin care curg lungi peşti de aur, ori şerpi de fildeş orbitor ce se încolăcesc voind să-l prindă-n colții veninoşi cu vârful ca de ace.

Apoi trecu un timp nedefinit de aşteptare… Plutea în chip de plasă de păianjen argintie cu brațe resfirate spre zări ce nu se văd. Din când în când vibrează puternic înfăşurându-se în jurul vreunei sfere mari ce se rostogolea venind de undeva, din noapte.

Când forţa izbiturii era ne-ndurător de aspră, aceasta smulgea cu pârâit strident, fâşii prelungi din plasă, ce atârnau apoi, mult timp, unduitor, în urmă-i. Junghiuri cumplite prin viscere, cu săgetări subțiri în tot ce simte, ce-apoi dispar prin vârful degetelor amorție, în suprafața dură, rece, de asfalt.

Lumină aurie, orbitoare… Red se întoarse brusc. Era din nou, copilul încărcat de vise diafane când se juca-n nisip cu-o lopățică, o vadră mică şi alte jucării de tinichea. Săpase un tunel lângă un turn cilindric cu creneluri ce se surpau la cea mai fină adiere de vânt.

Ieşi un scarabeu cărând cu mult efort, un bulgăre rotund de bălegar uscat… Veni apoi, cu şerpuiri domoale, un nesfârşit miriapod. Picioarele-i subțiri ca nişte fire, păşeau mărunt cu ritm aproape automat, şi se măreau pe nesimțite. Nu peste mult, întreaga plajă era acoperită de-un fel de şarpe segmentat, acoperit cu platoşă păroasă şi mii de braţe furnicând în jurul său, cu cleşti minusculi de metal. Abia avu răgaz să-şi stăpânească teama, că se şi trezi zburând, pluti deasupra munților de ceară; era din nou o entitate de gând impersonal, ce încerca să se acomodeze treptat în spațiul cenuşiu, pătrat al unei hrube subterane, unde zăcea trântit pe-o rogojină şi număra absent reflexul picăturilor de apă care cădeau, cu pas egal, de pe tavan.

Încet, încet privirea i se limpezi. Sărmanul Jaredzill! Mai mult ca sigur suprimat de forțe centrifuge care de mult pândeau prilejul … Spera să dobândească putere înzecită cu ajutorul lui, dar s-a grăbit prea mult şi iată ce-a ieşit…

Voi să se ridice; nu izbuti. Abia atunci, văzându-şi mâinile înlănțuite strâns îşi aminti de cei ce l-au legat, trântit, lovit cu ură bestială. Totuşi, simțea în muşchi şi nervi ceva ca o tărie presimțită, ce n-aştepta decât un semn discret ca să se declanşeze. Dar care, cum?

Imagină întâi un obiect perfect – o sferă: apoi, în ea un om închipuind din braţe şi picioare un pentagon. Se concentră să identifice, în centrul figurii, un punct sensibil. Până la urmă, izbuti. Simți trecând prin corp un junghi, o fulgerare, apoi îl „văzu" prin pleoapele închise strâns, – pe Valentin. Surprins, voi ca să-i vorbească, dar când să formuleze-n gând primul cuvânt, imaginea se diluă şi dispăru. Se concentră din nou, ferindu-se a pronunța în gând, vreo vorbă. Chipul lui Valentin a reapărut, de data asta mult mai clar. Citea în el seninătate,calm, o detaşare absolută față de toate frământările vieții care-l marcaseră atât de crud până atunci. Era ceva ciudat întipărit în fizionomia sa, dar nu putea distinge ce anume. Dar, dincolo de gânduri şi cuvinte, simți cum îi transmite forță cu o intensitate greu de suportat.

Voi atunci din nou să se ridice. Oprit brutal de lanțurile grele. Cum forța fizică nu-l ajuta, nu-i rămânea decât să-ncerce alte căi. Căută cu ochii locul cel mai subțire-n lanț. Găsindu-l, îşi imagină exact deasupra lui figura omului dispus pentagonal în cerc. Se concentră din nou. Se identifică mental cu algoritmul ce presimțea că ar putea să declanşeze imense energii, din subteran. Nu peste mult se auzi un vuiet şi-o crăpătură în zig-zag crestă adânc pereții. Văzu că şi pe lanțul de care e legat, în locul stabilit, era formată o fisură fină ca o hieroglifă. Se smulse brusc şi lanțurile căzură. Se ridică cu greu, cuprins de ameţeli.Privind la geam se văzu reflectat şi se emoționă văzând cum arăta: barba-i crescută sălbatic, albă-n laturi, neagră sub bărbie, părul de-asupra frunții aproape cenuşiu. În ochi, o strălucire rece, de metal, pe care nu şi-o recunoştea, asprindu-i mult expresia feței.

Se auziră paşi grăbiți, tropăituri pe coridoare, țipete înăbuşite, un huruit de mobilă împinsă, haos. Uşa celulei se deschise greu. Red, şovăelnic ieşi ținându-se de ziduri. Pe coridoare, nimeni. Ajuns la prima cotitură zări oştenii înarmați pândindu-l în poziție de atac.

Nici unul nu mişca. Primul impuls i-a fost să se retragă; apoi, să treacă printre ei, cu orice risc. Îl intriga poziția lor rigidă. Mâinile lor cum tremurau
Abia simțit, privire fixă. De ce nu trag? Ce mai aşteaptă?

Merse pe lângă ei luptând cu propria-i slăbiciune. Unul se repezi să îl apuce dar se prăbuşi înțepenit. Red Înaintă atunci pe sub o poartă înalt-boltită din curtea interioară a castelului ce era largă cât o piațetă. Un rădvan cu trei rânduri de cai stăteau în aşteptare. O mână fină, întinsă înspre el. Abia urcă, porniră.

În urma lor se auzea deodată izbucnind o bătălie mare. Bombardele zvârleau bulgări de foc înecăcios, săgețile zburau boltit, berbeci de fier loveau bufnind în porți. Câte un zid se prăbuşea cutremurând pământul. Caii trăgeau frenetic rădvanul afară din cetate. Curând lăsară-n urmă ultimele cocioabe, urmă apoi un pâlc de pini, câmpia nesfârşită.

Abia atunci avu răgaz să vadă mai clar înfățişarea celei care l-a salvat. Era în negru îmbrăcată, doar ochii expresivi i se zăreau prin țesătura fină de mătase cu care-şi acoperise chipul.

- Te recunosc, tu eşti Mirena… Ce e cu Jaredzill?

- Încă-i bolnav; l-au izolat de lume şi acum ei poruncesc în locul lui. Mult ar vrea să-l şi ucidă, dar nu-ndrăznesc să calce pragul încăperii, de teama forței neobişnuite cu care l-ai înconjurat. E scris în cartea cu inscripții schimbătoare că se va vindeca numai cu ajutorul Nestematei din vârful Muntelui Piramidal. O vei aduce tu doar biruind Himera!

- Sincer să fiu, nici nu cunosc ce forțe am. Sunt oricând gata să-l ajut, dar nu ştiu cum…

- Ce vorbe-s astea Red? Tu ştii mai multe lucruri decât noi. Ori poate te înfricoşează Nikamer? Uiți ce primejdii a trebuit să înfruntăm ca să te scoatem din ghiarele lui? Dacă eziți, suntem pierduți până la unul. N-avem de-ales!

Se strădui s-o liniştească, fără a-i pomeni însă nimic de puterile interioare pe care le simțea tot mai active, de teama nemărturisită că le-ar putea pierde de sub control. Cât despre forța lui fizică, exterioară, se temea că s-a topit, dar cum era să recunoască?

Curând i se ivi prilejul să-nfrunte prima încercare; mai grea, cu mult mai grea decât s-a aşteptat. De-un timp, înaintau mult mai încet, roțile mari ale rădvanului rotindu-se cu greu în solul mlăştinos Chipul prelung al unui slujitor se ivi la ferestruică:

- Stăpână, drumu-i foarte rău, nu se mai poate merge. Binevoiți a coborî, luați un cal. Poftiți şi dumneavoastră.

- Eu nu pot! – se-auzi vocea lui Red şoptind cu glas sfârşit. Nu reuşesc să-mi simt picioare, brațe, capul mi-e de lemn, nu reuşesc să mă ridic.

- Aud eu oare bine? Făcu Mirena cu glas tăios privindu-l aspru. Cum poți să zici aşa ceva. „nu pot”! Un cavaler „nu poate”?!

„Va trebui să-ncerc”, gândi Red cu obidă strângând din dinți.Se concentră puțin şi aproape fără a-şi da seama se coborî alături de scutier. Cu-n gest scârbit refuză calul cu care-l îmbia alt scutier, şi începu să-mpingă cu mâna de caleaşcă mergând încet şi ferm, cu pas egal. Mirena cu suita o luase înainte formând prin ceață un convoi de umbre care se deplasa încet, bizar. Prin apa clipocindă zări, din când în când, gângănii, salamandre, mormoloci ori melci micuți, de baltă. În aerul compact vibră prelung o goarnă.

Cât va fi mers aşa, n-ar şti să-şi amintească. Vreo patru ore, chiar o săptămână? Senzație de timp care se diluă în spațiul cenuşiu în frig şi ceață fără de contur. Picioarele se afundau până la glezne în lutul moale impregnat cu apă şi spumă verde care se ridica în

urma lăsată de paşii lui, ca un burete fără să lase urme. Din când în când se-mpiedeca în pietre rotunjite ori bolovani cu colţuri dure.

O pasăre vânătă ţâşni cu zbârnâit pe lângă tâmplă. Şuier de vânt, frig umed. Din depărtare urlet monoton de fiare hămesite Miros intens a turbă fermentată. Strigătul străjilor, des reluat de un ecou: „Ahoeee!…"

Convoiul se opreşte, se-nalţă un sat de corturi. Priveşte–n jur uimit: oşteni, cai, căruţe întărite; de unde-au apărut? Veni un tânăr ofiţer, ochi ageri, mustăcioară neagră şi fireturi. Se înclină uşor poftindu-i la ospăţ.

- Trimit răspuns domniei sale că nu poftesc nimic. Rămân aici!

Omul se înclină din nou şi dispăru. Red sta de pază forţându-şi ochii, să distingă cât mai mult din beznă, să înţeleagă… dogoarea focului cu flăcări nalte îi mângâia fierbinte faţa, în timp ce-n spate tremura de frig. Nu peste mult se-obişnui şi-l străbătu un gând ciudat:

- „Dacă doresc sting focul. Doar cu privirea, uite-aşa!"

Şi-ntr-adevăr, aproape-l stinse. Oşteni se repeziră să-l întreţească. Privindu-i cum se chinuiesc, zâmbi subţire: „Aşa vă trebuie! Acum feriţi-vă, că vă pârlesc!" Şi focul reveni cu forţă uriaşă de parc-ar fi turnat petrol. „Destul acum… Bine că ştiu… Să mă gândesc."

Trei, patru inşi trântiţi de suflul flamei se ridicară blestemând cumplit. Nu păreau arşi, dar sigur sufereau de usturime. Unul veni cu-o alifie şi se tămăduiră bombănind. Red sta cu ochii pironiţi spre nori, în aşteptare. O geană de lumină apăru în depărtări, se transformă-ntr-o flacără albastră mare ce vâjâi sinistru pe lângă el. Alte făclii de foc zvâcneau prin corturi stârnind mulţimile înspăimântate. Zvârleau cu suliţi, săgetau în cer, se apărau cu scuturi. Se auziră clopote cu glas dogit, ropot de tobe infernal, împuşcături din lungi pistoale şi muschete, ba chiar şi-un bubuit de tun. Red vru să intervină dar nu mai izbuti să se adune din cauza oştenilor înebuniţi ce-l îmbrânceau în fuga lor turbată. Cu nechezat sălbatic zburau în salturi caii trecând prin pânza sfâşiată a corturilor trântite la pământ, peste căruţe sfărâmate pierzându-se-n pustii.

Un cal superb ca de zăpadă, se-apropie ca-n vis de Red privindu-l ţintă-n ochi. Încălecă şi depărtându-se în goană de tabăra împrăştiată păstră în amintire o roată mare de căruţă ce se rotea încet, buimacă…

¤

Se înseră de mult pe lacul din crate şi exploratorii de pe Argus tot nu-l găsiseră pe Red. Urmele paşilor săi au dispărut chiar lângă cactus, unde parcase maşina aceea, similară cu a lor. Urme de roţi opreau ca retezate de-un zid nevăzut lângă mormanul mare de nisip din dreapta lor. L-au răscolit în van.

Apoi nu-l mai văzură nici pe Luciano. În căutarea lui plecară Robert şi Mihai ţinându-se de mână, dar se făcură nevăzuţi şi ei în stratul ca de ceaţă. Lângă maşină rămase numai Sofrelian Cugetătorul privind prudent, cu încordare.

Acesta luă o mână de nisip, o mirosi stăruitor, apoi o resfiră privind prin ea spre cer. Expresia feţei i se relaxă, chiar apăru pe ea ceva ce semăna a zâmbet. Urcă-n maşină şi porni încet, încet, pe un traseu cu cotituri cu volte largi ca într-un fel de labirint. Cum ajungea deasupra câte unui punct ce concentra puteri simţite doar de el, stopa şi medita adânc, fără cuvinte. Doar strălucirea ochilor ţintea atunci sfredelitor, până departe…

Luciano, între timp, urca ţinându-se de ierburi şi de stânci. Un deluşor abrupt, nu prea departe de ceilalţi, pe care însă nu-l vedea, nici auzi, din cauze necunoscute. Pustiu, doar peisajul de-o frumuseţe ireală. Dar, poate-ntâia oară-n viaţa lui atât de frământată, nu

avea ochi pentru nimic. Senzație de copilaş pierdut în spatele unui şopron vechi şi-ntunecos. Îi trebui toată voința să-şi stăpânească tremurul nervos din brațe şi din genunchi, şi nesiguranța din călcâie. Numai în parte reuşi.

Se ghemui cuprins de slăbiciune prinzându-şi între palme fața. Inima-i zvâcnea puternic, accelerat, şi o senzație de cădere-n gol fără sfârşit…

- Ce-i asta? De unde-atâta groază-n mine? Acum e chiar momentul să demonstrez ce-am învățat: „Regulament special în situații de pericol”: deci, primul paragraf… Uite că nu mai ştiu…

De s-ar privi într-o glindă, teama i s-ar amplifica mai mult: palid, cu ochii mari, privirea fixă, riduri adânci, părul vâlvoi. Extremă letargie.

Îşi aminti ce cei doi pui de lup, de Tom şi Back pe care i-a adus cândva în locuință după o expediție de cercetări prin munți. Cât timp s-a chinuit să îi hrănească, să le amenajeze-un colț cât mai plăcut, degeaba! Tot nu s-au acomodat, şi i-a găsit într-un târziu pe-amândoi strânşi unul lângă altul, dar morți, desigur doar de spaimă. Să se întâmple şi cu sine tot aşa?

Exclus; e vorba de cu totul altceva, un fenomen pe care-l simțea în el ca pe o boală de care nu putea fugi, cu totul străin de esența ființei sale. Nu-i rămânea decât un gând: să lupte. Se ridică cu greu, păşi încet înspre o tufă mare ca un arbore care se continua pe coasta dealului formând o pădurice densă. Fu-atras de-aspectul catifelat, cărnos al florilor ce-aveau petale rotunjite în formă de cupă ori de clopot. Mirosul lor îmbătător îl atrăgea irezistibil.

În special una strălucea în semiobscuitatea înserării ca un lampion aprins cu irizări viclene de verde-albăstrui, pe care se imprima suav un arabesc în aur şters şi purpuriu profund. Însă-i păru că vede-n centrul ei, o altă floare suprapusă din linii argintii abia văzute. Întinse mâna să culeagă puțin polen, şi nu ştiu: i-e mâna transparentă, ori vede dublul prin nu ştiu ce efect vizual. Oricum, gustă din praful auriu: simți pe loc explozii de senzații colorate viu, arome de nedescris şi contopire de senzații rafinate. Părea ajuns pe altă lume…

Dar n-avu prea mult timp să savureze. Simți pe umăr ceva umed şi rece, lipicios ca o ventuză ce-i provocă fiori de ghiață, şi auzi un plescăit sonor ceva ca:

- Ştiofftiammbrongg!…

Privi surprins un cap rotund şi mare cu ochii bulbucați ca de reptilă fixându-l placid, cu ironie rece şi disprețuitor. Nasu-i era turtit şi gura lătăreață deasupra unei guşi bombate ce gâlgâia sforăitor.

Cuprins de greață, Luciano încercă să scape de matahala unsuroasă care-l ținea bine de ceafă cu-n braț elastic, lung ca un tentacul. Nu reuşi să se desprindă, oricât de tare se zbătu. În timp ce se lupta văzu că monstrul se schimba cameleonic la culoare.Fu roşu ruginiu de carne putrezită, apoi se făcu verde lunecos de baltă, în timp ce fruntea imensă i se cresta în zbârcituri albastre.

Brusc namila-i dădu drumul ca să-l apuce apoi mai strâns, de braț. Îl trase în desiş. Nu mai vedea acolo decât liane, frunze, ramuri împletite ce unduiau lăsând, din loc în loc, un coridor de ierburi, un labirint ramificat şi încâlcit.

Ajunseră-ntr-un luminiş. Din vegetația luxuriantă se-mprăştiau miresme intens pătrunzătoare şi aburi denşi deasupra apei calde. Privirea distingea cu greu mai multe chipuri lătărețe cu ochi întredeschişi, nări mari şi guri puhave care bolboroseau intermitent prin ape, ori şuierau cu-n fornăit dizgrațios.

Din loc în loc se ridicau la suprafaţa acoperită de frunze rotunjite, mai multe căpăţâni lucioase de câini acvatici. Aveau urechile pleoştite, mustăţi cu fire lungi şi foarte dese. Unii se ospătau cu multă poftă din peşti, iar alţii se buluceau în apa verde să prindă vre-un şarpe veninos ori un ţipar.

Luciano fu trântit cu-n gest brutal în mijlocul bazinului. Era adânc până la brâu iar apa era densă, lipicioasă. Vru să iasă la ţărm, dar fu împins din nou, în timp ce gurile deschise şi băloase scoteau câte un răget infernal şi uniform. Se auzi un râs tărăgănat ce deveni vaier prelung. Distinse şi un strigăt miorlăit care fu reluat din loc în loc, în cor:

- Oeo, auedaai, auedai, auedaaii!…

După o vreme, Luciano se ghemui în mâl sperând că-ncurând aceia vor uita de el. Apoi, pe nesimţite, se trase către mal pândind momentul când dihania cea umflată privea cruciş în alte părţi, şi se mişcă spre ţărm, când o nouă lovitură plescăitoare îl năuci complet. Braţul elastic, ca de gumă, îl trase înapoi.

Lui Luciano îi venea să-şi muşte degetele de necaz şi umilinţă. Nu-nţelegea ce vor cu el aceste respingătoare creaturi. Dacă l-au capturat ca să-l mănânce, de ce nu l-au ucis pe loc? Sau ipoteza lui e falsă?

Văzu cum unul dintre monştri se hrănea cu-n fel de fruct ca o banană, dar mult mai mare. Rupse şi el una şi gustă, nu prea grozav, dar merge…Se temu la început că stăpânul cel burtos şi hâd i-ar interzice hrana, dar nu. Nici nu-l băgă în seamă. Părea indiferent, atât numai să nu o ia la fugă.

Prinzând ceva curaj, se căţără pe-o creangă mai solidă şi-şi înjghebă un fel de cuib din frunze mari. Oricum mult mai uscat aici, deşi înconjurat de aburi grei şi calzi. Dihania din smârc nu se mişcă, oricum era în raza ei de acţiune.

Se-ntunecă nu peste mult. Văzduhul era străbătut de ţipete ciudate, un bâzâit continuu de insecte, libelule viu colorate, foarte mari, şi roiuri de ţânţari. Fu urmărit până târziu în noapte de ochi mari şi fosforescenţi, contururi luminoase de aripi ca de liliac, cât o umbrelă, de braţe şi spinări lucioase care se bălăceau în apa caldă. Deşi extenuat, nu izbuti să se-odihnească. Abia spre ziuă aţipi.

¤

- Trezeşte-te amice! Acum e timpul să te scoli!

- Cine mă chiamă? Nimeni! Ce straniu lucru… Nu văd nimic în jur, doar monştrii ăştia execrabili şi totuşi „aud” vocea…

- Ce bine că m-auzi! Nu pot să-ţi spun mai multe. De vrei să mă distingi mai bine te sfătuiesc să intri-n apă, să prinzi în mână un ţipar. Apoi să-l dai coloşilor să îl mănânce. Le place mult…

- Să-l prind cu mâna? Nu mă curentez?

- Oh, da, desigur, dar nu e pericol. Doar fii atent să nu-l prinzi cu ambele mâini deodată. E important să-l ţii cât mai aproape de ceafa ta. Atenţie, să nu te muşte!

Vocea din gând a amuţit. Luciano se temu de-o cursă. Avea senzaţia că recunoaşte un timbru cunoscut, dar oare-al cui? Ori numai să-i fi părut? Oricum ar merita să-ncerce. A încercat să prindă un ţipar alunecos, nu reuşi, în fine!

Atunci simţi din creştet până-n tălpi un fulger alb. Reptile ca de foc evoluau prin beznă. Dureri teribile prin corp! Îşi reveni încet. Cum animalul mai atârna inert în mâna lui, îl părăsi. Atunci mai prinse unul, aceeaşi senzaţie, dar mai puţin intensă. Al treilea animal îi provocă un şoc mai slab: nu mai simţea decât furnicături în vârful degetelor şi mici scântei.

Crezu acum că poate încerca din nou o evadare. Se-apropie de mal păşind prudent. Tentaculul lucios îl înhăţă din nou. Se încordă şi, după felul cum acela tresări a înţeles că şocul, măcar în parte, şi-a făcut efectul. Burtosul placid se înverzi la chip schimonosindu-se într-o strâmbătură de neimaginat. Crezu că descifrează în ea dezgust, repulsie, dar dincolo de asta descifră în ochii bulbucaţi o undă de satisfacţie ascunsă. În schimb, câinii acvatici îl atacară acum pe monstrul cel hidos, lătrând înverşunaţi, muşcându-l cu furie.

Strânsoarea braţului uriaş a mai slăbit, dar nu prea mult.

Se hotărî s-aştepte. De altfel, vocea interioară se auzi din nou, în gândul său.

- Nu te grăbi aşa, încă nu-i timpul… Mai e nevoie de putere, ţipari mai sunt… Multă răbdare şi curaj… Acum te las…

S-a întrerupt. Luciano fu conştient că undeva – prin jur – se duce-o luptă îndârjită. Ce bucuros ar fi participat şi el, dar n-avea cum. Se mulţumi cu vânătoarea de ţipari. Se bălăci mult timp să mai găsească unul. Ceilalţi au dispărut fără să ştie unde şi de ce.

Iar monştrii cei burtoşi fornăiau cu satisfacţie vădită frecându-şi ceafa de nisip. Cuprins de deprimare, Luciano se răzbună copilăreşte izbind cu-o trestie în apă. Stârnit de zgomot, alt ţipar ţâşni pe lângă el. Se repezi dar nu reuşi să-l prindă. Urcă la mal şi cuibărindu-se cu spatele lipit de monstrul indiferent, privi în gol, departe…

¤

La început, crezu că-i doar un câine acvatic care se hârjonea pufnind prin apă. Văzu apoi că era mult mai mare, cu ochii lucitori, mişcări feline, mustăţi pleoştite, ca peria de dese. Era un fel de lutră neagră, un exemplar superb care pe Terra ar valora nespus. Veni lîngă Luciano amirosindu-i mâna şi toarse cu un aer de pisică răsfăţată când o mângâie.

Apoi se cufundă din nou, evoluă în cercuri şi reveni ţinând în colţ, de ceafă, un ţipar imens. I-l aruncă cu dibăcie şi se îndepărtă urmându-şi jocul. Luciano îl atinse , simţi un şoc electric dar nu ca trăsnet dureros ca pân-atunci, ci ca o baie de lumină interioară, fior pătrunzător de fericire absolută. I se păru că-ntr-o milionime de secundă a mai trăit o existenţă de neuitat.

Simţi dorinţa de a răspunde chemării ce licărea în ochii lutrei negre. Plonjă în apa-adâncă după ea, silindu-se a fi cât aproape de mersul ei şerpuitor. În treacăt, se miră că nu simţea nevoie să respire, nu stărui cu gândul la conţinutul de oxigen al apei, când tocmai luneca în lungul unui fel de gard, ori de năvod din alge şi ierburi îmbinate strâns.

Ajunse într-o încăpere imensă de formă sferică în care evoluau ţipari albaştri, alţi peşti luminoşi, căluţi de mare purpurii şi-un cârd de lutre negre, mari şi mici, care-i făcură cunoscut, prin gesturi şi priviri, un simţământ intens de pură bucurie.

În exaltarea jocului, uită de timp, poate-a trecut doar un minut, poate o săptămână. Într-un târziu, îşi aminti de monştrii cei puhavi şi leneşi de la suprafaţă, de aerul stătut şi plin de miasme de acolo. Se hotărî să urce cu sufletul ‘necat de amărăciune întârziind cu gesturi moi şi plictisite.

Abia ajuns, se aşează lângă un trunchi de lemn aproape putred privind indiferent mulţimea de ţipari care se-ncolăceau spre el. Se ridică decis. Plonjă din nou.

¤

Văzut de sus, sistemul arhitectural cristalizat în care nimerise Valentin, în urma prăbuşirii unui segment din Platoul Ruginiu din nordul Marii Piramide, părea un fagure crestat de bisturiul unei mâini uriaşe. Din interior se vedeau numai arcadele boltite ce se-ntâlneau în noduri dintr-un material ca fildeşul alb-gălbui, desigur, mult mai rezistent. Din noduri porneau radial tuneluri transparente, scări spiralate, schele metalice în arabesc, terase

fără număr.Asimilând energii psihice latente de-alungul unor canale presimțite, Val reușea – din când în când – să intre telepatic în legătură cu cei din stația orbitală, ori cu exploratorii rătăcitori de sus.

Pe Luciano în zări în două rânduri, îi sugeră s-adune energia din țipari sperând s-anihileze astfel puterea dihaniilor care-l țineau captiv, dar legătura se pierdea în blana lutrelor viclene.

Se concentră să-l prindă pe Red Haston, dar, cum acesta s-a înfrățit cu Jaredzill, se arăta din ce în ce mai rece; spera probabil s-ajungă eldigared, să cucerească puterea Nestematei, prin ea şi pe Mirena şi să se rupă cu totul de terrieni.

Pe ceilalți n-a izbutit să-i contacteze, e clar că n-au fost implicați în existența viețuitoarelor de pe planetă. Posibil chiar să-i fi exterminat vreo fiară – deşi era ceva ce nu putea concepe. Simțea că totu-n jur era extrem de fragil, în pofida masivității de granit care-l înconjura. Un stârv de terrian ar antrena imprevizibile reacții în lanț generator de catastrofe. Evident că nimeni nu ar dori aşa ceva aici.

Acela era motivul pentru care încă, n-a fost de nimeni atacat deşi, mai mult ca sigur, de mult şi-ar fi dorit s-o facă. Simțea aceasta în vibrațiile imperceptibile ce lunecau prin aerul fluid. Din loc în loc, pe scările înguste oameni care purtau halate albe şi bleu alunecau în sus şi-n jos, aparent fără efort. Nici unul nu s-a apropiat de el. Intenționat, desigur – să nu-i contamineze cu ceva.

Unii evoluau plutind încet prin aer, păstrându-şi direcția ca traşi de-un fir ce nu se vede. Gândi că poate dispuneau de aparate de zburat ori, cine ştie, gravitația avea acolo cu totul alte proprietăți… Vedea, din când în când, alunecând spre el casete de metal. Deschise una; găsi mai multe tuburi colorate în foiță de celofan. A înțeles căi-i vorba de o hrană şi se servi. Ar mulțumi, dar n-avea cui…

Porni în explorare. Alunecă până în dreptul unei prisme pentagonale. Părea un punct sensibil. Ştia că dacă mai înaintează, ar fi pericol grav şi pentru el, dar mai ales pentru „aceia" Dar, trebuia cumva să acționeze de nu voia s-ajungă mumie congelată în cazul cel mai rău. Nu le ştia intențiile, numai le bănuia, îi era limpede că prezența lui nu le putea crea plăcere. Văzu mai multe obiecte cu-aspect de tun de laser care-l urmau imperceptibil țintindu-l în obiectiv. Şi nu-ndrăzneau, oh, nu-ndrăzneau să tragă… Ar fi lovit şi alte instalații sensibile şi-atunci…

Ar fi valabile aceste presupuneri dacă „aceia" ar gândi ca noi. „Dar dacă nu?… Poți şti?… Eh, cred c-ar fi mai bine să-i încerc!"

Şi Valentin îşi pregăti un scurt discurs de prezentare a misiunii lor pe Altamirabel explicitând dorința lor fierbinte de a cunoaşte un univers necunoscut, bla, bla…

- E pentru prima oară că mă adresez acuma vouă, ce locuiți pe-aceste necunoscute meleaguri pentru noi…

Vorbi aşa fără să ostenească, mai multe ceasuri. Vorbele lui, reverberate în lungi ecouri se răspândeau în spații vaste şi se pierdeau în depărtări dându-i senzația, aproape dureroasă, a unui gong sonor în gol. Fu conştient, nu că aceia nu i-ar fi recepționat mesajul, ci că nu i se dă lui crezare, că nu-i destul de convingător. Mai continuă puțin, cu-n ton în care se simțea dezamăgirea, apoi, simțindu-se penibil, tăcu.

Adânc mâhnit se-ntoarse-n sine. Un sentiment de claustrare îl copleşi. Până acum era obişnuit să lupte, dar în absența oricărui răspuns se socoti nevrednic de a mai continua. Nu i-ar fi greu să declanşeze-un cataclism, şi să dispară împreună cu lumea asta de ne-nțeles. De-ajuns să-şi dea drumul în gol, pe globul gigantic de cristal gravat care plutea tocmai

atunci sub largile arcade de sub el. Tentația morbidă era cu-atât mai mare încât îi trebui aproape să se țină strâns de balustradă şi să-şi repete hotărât: „Acuma nu!… Nu încă…”

Instantaneu a tresărit şi se frecă pe ochi, de parcă s-ar trezi din somnolența tulbure a unei zile cenuşii de toamnă, iar deprimarea i se destrămă ca o părere.

Impresionat de armonia ce rezulta din îmbinarea măiestrită a elementelor ce-alcătuiau miraculosul spațiu în care se afla, Val hotărî să descifreze măcar o parte din proiectul care părea a sta la baza lui. Crezu că recunoaşte vizual conturul unei săli imense, spre care se deschidea un podium acoperit cu-o draperie semitransparentă, ce se pierdea în spații precum o auroră boreală.

Cortina se ridică încet, solemn. Se auzi un cântec înălțător, un cor de voci puternice şi clare ce proslăvea lumina în versuri vibrând de o emoție copleşitoare. Recunoscu fragmente de cuvinte, chiar de idei, profunde şi concise; atunci se chinui să le adune într-o configurație coerentă, dar bogăția melodiilor care se succedau în valuri, îl copleşi. Pierdut în labirint, în căutarea unui fir; ori naufragiat pe-o plută în furtună evoluând în volte către far.

Apoi scena se lumină. Văzu în centru figura impunătoare a unui personaj ilustru înconjurat de curteni în veştminte fastuoase. Înaintă spre el un tânăr mândru cu ochi scânteietori. Cântă o arie melodioase ce i se întipări în minte atât de trainic, că nici în somnul cel mai greu n-o mai putea uita.

Urmă un scurt balet ca o furtună, din care se ivi o zână, o prințesă în fine, o făptură de neuitat. Emoția lui Valentin nu avu margini când o recunoscu: era chiar Dora lui pierdută-n depărtări. Îl copleşi trecutul şi pentru prima dată după ani, simți din ochi cum se prelinge o lacrimă de foc.

Oare de-aceea nu vedea mai clar? Poate de-aceea şi cântecul se auzea mai stins, iar scena se făcea din ce în ce mai mică?

Atras ca un magnet de o dorință irezistibilă de a afla cum de-a ajuns aici, înaintă spre scenă, unde cânta sfâşietor chipul dorit, în timp ce împrejur se derulau tablouri stranii, ce parcă nici nu-l mai interesau în clipele acelea de emoție confuză. Deşi înainta, scena rămânea la fel de-ndepărtată; şi-atunci el începu a alerga cu disperare peste arcade, poduri suspendate şi terase, urcând şi coborând un labirint de scări ce nu se mai sfârşeau.

Îl țintui în loc senzația unui pericol iminent. Era descoperit, de parcă ar fi fost surprins fără vestminte în calea unui viscol pustiitor. Un fulger orbitor, urmat de altele, jur-împrejur, ce parcă-l căutau tocmai pe el fără ca totuşi să-l ajungă.

Deci asta e! Vor să-l atragă afară din locul sensibil ca apoi… Făcu prudent mai mulți paşi îndărăt şi focul încetă.

Era la adăpost acum dar Dora, Dora… Cum să o lase-aşa? Mirajul dispăru; scena nu mai era, nici Dora, nici cei care cântau atât de minunat, iar Valentin muncit de sfâşieri interioare, nu se putea decide.

Atunci îi apăru după un colț bătrânul. Cărunt, dar încă viguros, cu ochi pătrunzători făcu spre el un gest duios, dar totuşi ferm, ca un părinte.

- Am înțeles mesajul tău, dar nu putem mai mult. Ar însemna ca să distrugem totul. Ve trebui ca să-i determini pe ceilalți să plece cât mai e timp, altfel…

- Altfel?

- Altfel celulele din corpul tău vor continua să se dezvolte, dar haotic şi te vor chinui cumplit pân-la sfârşit. Şi-aşa am stăruit destul ca să te apăr. Răbdarea noastră nu-i fără sfârşit…

- Nu pot decât să mă supun.

- Mă bucur că gândeşti aşa. Dar fără viclenii, atenţie, că ştiu!

Se-noarse încet şi coborî ţinându-se de bară, bătrâneşte. Părea atât de firav şi gârbovit. Şi-acele vorbe adânci, dar parcă fără noimă. Avertisment cumplit: să plece, dar unde, cum? Mergând, se pomeni într-o cameră vastă cu ziduri circulare împodobite cu ferestre mate, albăstrii. În centru era un fotoliu şi o oglindă-n faţă.

Se-opri privindu-se în oglindă cu interes. Părea cu mult mai tânăr decât se ştia, fără acele încreţituri pe chip care-l întristaseră acum câteva ore. Îşi aminti de Red şi-l şi văzu, pe creasta unui munte, luptându-se în săbii cu un războinic în straie primitive.

Strigă surprins, rivalul se întoarse mirat, iar Red lovi puternic.

Îl duse gândul la Luciano şi-l şi zări cu o expresie de fericire nespusă vâslind cu braţele domol prin apa cea verzuie înconjurat de lutrele lucioase, negre şi-nconjurat de peşti multicolori şi de ţipari.

Gândi la ceilalţi şi privi; de-odată se crispă.

CAP. III

- Măi să fie... Să ştii că totuşi, ne-am rătăcit!

- Nu cred. Am mers în linie dreaptă pân-la stânci. Apoi am luat-o înspre nord.

- Păi vezi că nordul nu-i acolo. Uite busola!

- Nu se poate! A mea arată tocmai invers. Halucinez cumva?

- Mai ştii! Un fenomen pe care nu-l explic; furtuni magnetice sau poate... Vezi acele busolei cum se rotesc, ce nostim, fiecare în alt sens! Acum te orientează, dacă mai poți!

- Nu ne luăm atunci după busolă şi gata! Orientare vizuală: punct de reper e cactusul de lângă care tocmai am plecat.

- Perfect, cam douăzeci de paşi în urmă, doar s-o mai împrăştia şi ceața asta afurisită. Ar trebui s-apară.

- Îl vezi?

- Nu încă... Nu-i.

Ochii lui Robert scrutau agitați prin negură în căutarea peisajului cunoscut. Nu mai era. Doar stânci şi pietre, sol uscat, arid, punctat de câte-un smoc de ierburi ofilite.

- Tu ce crezi? Îl întrebă Mihai cu voce gâtuită.

- Hm. Cam prea devreme ca să-mi pot forma o părere. Mă intrigă faptul că nu mai recunosc locul. Dar chiar deloc. Parc-am intrat în altă parte-a lumii.

- Lucianooo!... Sofreliane!... Red!...

- Nici un răspuns. Parcă şi vocea ta se-aude mai stins în ceață. Dar asta ce-i? Lătrat de cîini?... Cum văd, negura pare a se mai risipi, dar cât de-ncet...

Nu trecu mult şi se văzură-nconjurați de câini lățoşi şi mari care lătrau înverşunat de la distanță, dar făr-a se apropia. O haită întreagă. Fără să-şi piardă cumpătul, Robert şi Mihai urcară un mic dâmb cu iarba mult mai deasă. Au fost surprinşi s-audă chiar sub ei un glas puternic, răguşit:

- Oheee! E cineva acolo?

- Da, noi suntem!

- Oiee! Veți fi drumeții rătăciți din Dobrigarendi. Bineveniți să fiți aici la noi! Aud că drumul fost-au foarte anevoie. Adevărat grăiesc?

- Adevărat, abia ne mai mişcăm. Şi câinii?

- Grijă n-aveți! Posomorâți şi ei de lunga aşteptare. Poftiți a coborî!

Abia atunci văzură că se aflau pe-acoperişul învăluit cu-n strat compact de humă şi de iarbă deasă, a unei locuințe cu aspect arhaic; părea bordei, colibă, dar mult mai mare, aproape un palat.

Poarta de lemn masiv şi grea era deschisă larg. In prag stătea bătrânul Velimir cu plete albe şi semețe, mustață gri şi barbă deasă în fuioare îngrijite. Privirea-i era blândă, surâzătoare a celui care a trecut prin multe şi ştie a desluşi semnificațiile profunde ascunse-n întâmplări de nepătruns.

Avea îmbrăcăminte simplă din lână împletită cu ornamente dispuse discret dar sugestiv pe umeri şi pe piept. Se presimțea sub guler şi sub mâneci sclipirea unei zale de metal. Nu purta arme.

Intrară într-o încăpere largă, cu mobilier de lemn acoperit cu blănuri moi. De-asupra uşilor, vedeai coarne ramificate de elan şi-o panoplie-n dreapta cu săbii, halebarde, arcuri,

cu săgeți formând un semn geometric complicat ca o emblemă. Un interior plăcut, totuşi sever şi demn.

Cu-n gest curtenitor îi îndemnă să se aşeze. Luară loc pe câte-un jilț de lemn acoperit cu blană albă. Se înfundară-n ea, simțind ca o căldură ce li se risipise-n trupuri, din creştet până-n unghii. Miros amețitor se risipea în aburi din ceştile masive de porțelan gravat adus de-n slujitor, ce se retrase apoi cu paşi abia simțiți.

- De mult vă aşteptam – grăi cu glas domol bătrânul, ce se-aşezase dincolo de masa înaltă, pe-n scaun mare cu spătar frumos ornamentat şi drept, deşi nu prea comod. Aveți desigur, veşti de la iubitul nostru frate Nikador. Nu l-am văzut de mult de când cu gherzii. Robert privi pe Mihai întrebător: cum să-i explice?...

Au coborât cu nava stelară Falcon aproape de o piramidă. Cu electromobilul Argus ajunseră lângă un cactus pe malul unui lac vulcanic; învăluiți de-o ceață densă s-au rătăcit de ceilalți, iar acum...

- Nu ştiu de-i nimerit să spunem tot, şopti acesta. Bătrânul părea a a fi om cumsecade, dar dacă află c-am venit din spații siderale, nu ştiu cum ar reacționa. Va crede poate că ne batem joc, ori că suntem nebuni...

- E mult de când călătorim – începu Mihai şovăitor să povestească, alegându-şi cu mare grijă orişice cuvânt. Când i-am lăsat, erau toți teferi, sănătoşi ... Ce s-a-ntâmplat apoi nu pot să ştiu, căci nu-i prea bine să ne luăm după neconfirmate zvonuri...

- Anume?... Ce zvonuri? Pot ştii şi eu ?

- C-am fi împresurați de oşti duşmane. C-am fi asediați de varotegii lui Katravirando. S-a prăbuşit un zid minat la fundament de-un jet de unde neştiute, ce fac friabilă orice construcție durată din beton. C-ar fi în continuare lupte în zona de câmpie.

- De unde naiba le născoceşti? Şopti Robert înfiorat. Chiar vrei să ni se-nfunde?

- Sunt zvonuri ce aduc în suflet tulburare, şopti bătrânul cu glasul blând; cu-atât mai mult cu cât le-am auzit şi noi, chiar din mai multe locuri, dar nu le-am dat crezare. Va fi mai greu de stabilit ce-i de făcut acum!

- Ei vezi? Făcu Mihai sclipind triumfător din ochi. Erau aproape sigur că e corect ce spun, chiar făr-să ştiu!

Tocmai atunci sosiră patru slujitori purtând pe tăvi de lemn bucate gătite cu meşteşug măiestru, din vânat. Era şi un fazan, cu tot cu pene, într-o poziție de luptător, cu pieptul infoiat, pe-n turn cu garnitură etajată.

Mâncarea şi băutura cu gust suav şi aromat îi îndemnau la vorbă lungă.

Zâmbetul plin de bunătate al bătrânului Velimir, privirea sa deschisă şi sinceră le stârnea imaginația făcându-i să divagheze fabulos. Furat de farmecul povestirii lui Mihai, Robert păru, la un moment dat, că-şi pierde spiritul critic, că intră-n jocul periculos al colegului său, care de mult pierduse terenul ferm al faptelor reale, păstrându-şi totuşi pe undeva, prin subconştient, o teamă ascunsă, ca nu cumva să-l prindă Velimir cu vreo minciună crasă, că-n acel caz... Oh, nici nu vroia prin gând să îşi închipuie urmarea...

Însă bătrânul Velimir, privind prin ei în depărtări, oftă din greu şi începu:

- Pe-acest Guadravirando l-am înfruntat şi noi de multe ori... Ultima dată, să nu greşesc, acum vre-un an... Viclean, perfid, izbeşte pe la spate când nu răzbeşte-altcum. Războinic priceput cunoaşte multe ascunzişuri, chiar în plin câmp. L-am urmărit atunci cu-o ceată până la pasul Lateward, unde a dispărut subit.

- Cum asta?

- Foarte simplu. Câmpia Werwacianului are mai multe trecători ce nu se pot vedea, e trebuință nu numai să le ştii locul, dar şi direcția exactă a porții nevăzute, să luneci lin în celălalt tărâm. De ştii cum să cârmeşti în mers, revii tot în acelaşi spațiu, dar într-un colț opus; de nu, poți rătăci din poartă-n poartă, până la naiba ştie unde, în stâncăria din Degarr, ori chiar „La vulpi".

- E rău acolo?

- Ce-ntrebare? Acolo ajung numai cei nepricepuți şi-i vai de ei. Sunt prea puțini cei care scapă de acolo; adevărat, sunt sănătoşi, însă pe chip li se aşterne-un semn de suferință cruntă. Mai mult nu pot să ştiu, căci nu vor să vorbească despre aceste lucruri, se tem să-şi amintească ori poate, nici nu pot. Ei spun apoi că e mai bine chiar să nu se mai întoarcă, să se risipească în neant, decât să-i urmărească tot timpul asemenea coşmare.

- Sincer să fiu, nu prea-nțeleg ce se întâmplă – îndrăzni Robert să sondeze terenul alunecos, doar va găsi un fir.

- Sunt lucruri greu de înțeles, nici noi nu le cunoaştem... Dar mai serviți, sunt vinuri preparate din fructe aduse tocmai din ținutul eldigarezilor ce-şi au sălaşul sus, pe Marea Piramidă. Au darul de a produce mai întâi în suflet un zbucium, urmat apoi de-o limpezire profundă, şi-n fine, puteri nelimitate, voința fermă de-a săvârşi ceva nemaivăzut.

- In cazul ăsta mă abțin a bea – făcu Robert prudent. Rog mult, să nu vă supărați...

- Nu va obliga nimeni cu nimic, zâmbi blând Velimir. Insă regret, v-ar prinde bine.

- Eu unul nu refuz – zise cu-n zâmbet rece Mihai, apoi bău cu sete. Privirea i se lumină şi imediat, strângându-se cumva în sine, se adânci într-o tăcere mohorâtă. Robert simți că-l copleşeşte un val puternic de mânie. Se stăpâni cu greu, doar degetele-i tremurau. Părea nepăsător. Dar foarte palid.

- E timpul să vă odihniți – spuse cu bunătate Velimir.

¤

Nu peste mult eroii noştri stăteau acoperiți cu blănuri matăsoase, pe un divan de lemn cioplit doar aparent, în mod rudimentar şi primitiv, în fața unui cămin imens în care, un butuc cât toate zilele se măcina încet, în jar aprins, cu flăcărui albastre şi domoale. Dogoare plăcută şi profundă, senzație de fuiori de vis ce se scurgeau prin toate degetele relaxate, ca să se piardă-n închipuirile ivite suav, din fum şerpuitor şi foc intens.

Luptându-se cu somnul ce-i avansa încet spre gene, Robert se sprijini în cot şi potrivind un lemn cu un vătrai subțire de fier, îl trezi pe Mihai:

- Te rog, ia mai amână somnul! Avem ceva de lămurit! Tu mă cunoşti de ani şi ştii că nu admit, aşa sunt eu – se vede – conceput, să nu admit să nu-nțeleg ceva ce poate fi-nțeles. Mă urmăreşti?

- Te urmăresc, deşi prefer să dorm. Imi strici un vis ce-abia începuse.

- Ei lasă visul! Şi eu sunt ostenit, dar totuşi!...

- Ce vrei?

- Să-mi spui de unde-ai născocit povestea aia?

- Nu e poveste! E real! Dar lasă-mă în pace!

- Nu, nu te las! Cum poți să spui că e real? Doar ştii că n-ai mai fost acolo, de unde ştii c-aşa s-au petrecut? Să îmi explici!

- Eu să-ți explic?... De aş putea, mi-aş explica mai întâi mie... E drept că n-ai de unde ştii unde mă aflu chiar acum. E-atât de minunat!

- Mă tu visezi. Ori mai exact te-ai îmbătat! Cu vinul ăla.

- Şi totuşi nu visez, nici nu sunt beat. Singurul lucru mai deosebit e că-n acelaşi timp sunt şi aici, şi-n altă parte. Acolo e mult mai frumos şi-nteresant, deşi cumva fluid, împrăştiat şi vaporos... Ca într-un fel de basm fantastic...

- M-am lămurit... Apoi?

- Dar simt că n-am voie să spun. Ar fi ca o intreferență de planuri suprapuse, orice atingere-i riscantă; ar deveni totul confuz, m-aş rătăci, m-aş pierde... Oh, lasă-mă, te rog!

- Ba nu te las! Pentru nimic în lume nu te las, că te distrugi, n-auzi Mihai, trezeşte-te!

- Nu cred că pot... priveşte focul...

O parte din butuc se prăbuşi cu zgomot surd; din jur se înălțară flame aurii şi-albastre. Dacă te concentrai, vedeai doar flăcări, dacă-ți lăsai imaginația să zboare cum vrea ea, se-ntruchipau acele scene de feerie negândită, de cavalcade fastuoase, de lumi mirifice de vis. Cei doi trăiră un moment de încordare, dar fiecare în alt sens. Căci de Mihai voia doar visului să i se lase, Robert chiar dimpotrivă voia să se desprindă din el, să fie complet lucid, să înțeleagă.

De fapt conflictul dinre ei era mult mai profund, dura de ani de zile, dar fiecare-a dus o luptă grea cu sine însuşi, să se ascundă de ceilalți, doar pentru a pleca în misiune. S-au şi împrietenit, la suprafață, anume să-i înşele pe psihologi. Dar în adânc vulcanul din suflet clocotea, si nu căuta decât prilej să izbucnească. Chiar ca acum.

Din ce-a pornit dihonia-ntre ei nu mai interesează. Au şi uitat, ori mai precis, li s-ar părea meschin să-şi amintească. Dar fără voia lor resentimentul s-a transformat în grijă față de celălalt, de-a nu-l lăsa să-şi facă rău, de-a fi intransigent.

Robert tocmai voia să-l îmbrâncească puțin, să-l scoată din starea aceea de visare confuză în care era pe cale să se piardă, când fu atras de-n punct mic negru care plutea de-asupra flăcării albăstrii. Când îl văzu mai clar, părea a fi un peşte roşu-auriu care venea, venea mereu, încet spre el. Când lunecă lângă urechea lui era cam cât o minge, şi dispăru.

- Tu l-ai văzut? Nu ți se pare straniu?

- Nu văd nimic ciudat în jurul meu – spuse Mihai cu voce stinsă.

- Nici peştele acela roşu care-a zburat?

- Nu. Zboară peşti. Şi fel de fel de lucruri!

- Mă, tu halucinezi! **Nu** l-am văzut!

- Atunci nu l-ai văzut, adevărat. Nu văd de ce te superi.

- Nu-s supărat, dar vezi că nu admit. Şi tot ce nu admit **eu** nu există.

- Mă bucur că gândeşti astfel. De vrei să fii opac, eşti liber. Poți fi la fel de bine transparent.

- Ei, tu vorbeşti aiurea! Ar fi mai bine să plecăm . Hai, sus!

- Ba nu! Acum sunt obosit. Şi vreau să dorm...

- Cred c-ai dreptate. Dorm şi eu. Salut!

¤

De mult nu mai trăise Mihai zile atât de fericite. Il încântau nespus poveştile Aralei, încântătoarea fiică a lui Velimir, în timp ce fratele ei mai mic al ei, copilul cu păr blond, aproape alb, şi ochi albaştri de cleştar – micuțul Alginar – îi da ocazia să-şi antreneze iscusința în jocuri ingenioase, pline de neprevăzut. Acum trăgeau cu arcul într-o țintă fixată pe un trunchi bătrân. Când nimerea alături, se ridicau în stoluri corbi ce parcă hohoteau din aripi ostenite. Dacă țintea în centru, de după stânci se înălța cu salturi grațioase, un pui de cerb. Atunci, piticul cocoşat cu zâmbet strâmb şi nasul coroiat, pe numele cel mic Friedjolf,

căci celălalt era cu neputință de pronunțat, punea alte săgeți în tolbă şi anunța cu glas dogit: Premiul întâi!

Robert, ce renunțase de mult să se mai mire de ceva, juca un fel de table cu zaruri mari, cu Brancomir. Acela câştigase la început dar, pe măsură ce zilele treceau cu ritmul lor atât de monoton, pierdea – ori se lăsa bătut; nu-i încă sigur.

Mihai ținti din nou şi nimeri exact în centru. Dar nu mai apăru puiul de cerb, nici păsările nu zburară. Piticul zâmbi perfid şi anunță:

- N-ai câştigat!

- De ce?

- Fiindcă săgeata a trecut prin celălalt tărâm şi-a zgâriat pe umăr un scutier de-al lui Quadravirando. Vezi picături de sânge colo jos? Ofensa trebuie răzbunată şi vei plăti...

- Ce vină am? De ce-a trecut pe-acolo?

- Puteai să ştii... Prevăd nenorociri multiple...

Primul impuls: să-l ia de ceafă pe pitic şi să-l trăznească de pământ. Ar fi făcut-o, dacă acela nu s-ar fi strecurat la timp „dincolo". Nu i-a rămas decât conturul umbrei, ca şi răsfrânt într-o oglindă mată. Anume cum? Rămase gânditor.

In timp ce Brancomir dădea cu zarul, Robert se exersa efectuând în gând calculul rapid al sumei. De-odată izbucni:

- Cum asta frate, iese 42?

- Doar vezi că toate-s 6!

- Să văd! De unde 6 zaruri? Tu mă trişezi!

- Ba nu, străine. Trebuie să joci! – şopti cu-nverşunare Brancomir prinzându-l strâns de-ncheietura mâinii, privindu-l drept in ochi cutezător.

- Cum asta? Să joc ce nu-nțeleg? Doar nu pretinzi c-ar fi având semnificație specială partida asta fără sens?

- Tocmai că are. Chiar mult mai multă decât crezi.

- Dacă totuşi refuz atunci?

- Atunci... răspunse Brancomir lăsându-i mâna cu-n chip adânc mâhnit; ... atunci va trebui ca să luptăm. Deşi mi-eşti oaspete de preț şi te consider prieten, va trebui ca să luptăm şi, cum n-ai de unde ştii legile luptei – să te răpun.

- Ar fi mult prea uşor din partea ta. Şi nu eşti laş. Nici eu nu sunt. Aşa că voi primi să lupt. Dar asta nu exclude-un joc de zaruri dacă ții, oricât ar fi de aiurit. Serveşte!

- Poftim... E rândul tău acum. Oh, oh!

Sofrian privi jocul cu groază, poate fi şi disperare, uluire, dezamăgire, ştiu eu ce – pe chipul său livid acum, albastru. Cu-o voce chinuită, parcă strâns de gât, gemu:

- Tu ai învins acuma, fie! Dar data viitoare, vaai!

Se repezi împiedicându-se înainte, răcni şi dispăru de lângă el. Robert privi în jur nedumerit, apoi zâmbi spre Mihail:

- Zău dacă mai pricep ceva, dar... văd că-mi place tot mai mult în lumea ta de năluciri.

- Ce bine-ar fi să fie-a mea... Numai a mea. Dar vezi că nu-i... Şi lucrul cel mai trist e că nu pot să ştiu la ce să mă aştept. Numai să presupun...

Ei, asta-i acum! Tu totdeauna te-ai complăcut în situații vagi, nelămurite. De-aceea nu cred că vei ajunge vreodată la esențe. Împrăştiat cum eşti...

- De unde ştii? Am să-ți arăt că, dimpotrivă, voi fi acolo primul. Hai, Alginar, ascunde-te! Până la zece numeri tu!... Eşti gata?

- Gata sunt!
- Te prind!

Copiii dispărură după grămada de jucării uriaşe împrăştiate-n parc. Robert se adânci în contemplarea unui cristal prismatic. Cu-o riglă mică şi-un compas găsi direcţia potrivită, păşi prin poarta nevăzută şi dispăru. Dar numai aparent.

¤

Robert mergea cu ochi întredeschişi prin lumea cea obscură pipăind încet prin iarbă cu vârful degetelor de la picior. Număra în gând, până simţi ca o furnicătură-n glezne. Atunci se-opri; cu mâna întinsă şi palma înspre pământ – rotindu-se apoi încet până ce nimeri ceva care-ar putea să fie interpretat ca un semnal.

N-ar fi ştiut să spună exact ce; poate-o senzaţie abia, abia simţită însă destul ca să-l determine să meargă într-acolo vreo patruzeci de paşi până simţi sub paşi nisip mărunt.

Mai merse răscolindu-l cu piciorul. Găsi resturi de oase – a înţeles. Privi în jur. Câmpie întinsă, doar orizontul neobişnuit de-aproape, curbat parcă în sus; distanţa nu mai mare de trei sute de metri. Apoi urme de paşi intersectându-i drumul în unghi ascuţit; alţi paşi în unghi obtuz. Se aplecă să-i studieze; nu-i fu prea greu să recunoască; doar nu erau decât ai lui. Înseamnă c-a parcurs o cale nespus de întortochiată fără a şti. Dar cum?

Alături trecu pe lângă un morman de oase foarte mari: de cal probabil, sau gazelă – de cine ştie câtă vreme rătăciţi pe-acolo. Un corb zbura în cercuri largi de-asupra. Zboru-i se frânse brusc, de parcă n-ar fi fost nicicând. Dar alţii apărură în dreapta sus, planară peste el şi-ncet s-au pus pe-n muşuroi şi-au început să-l răscolească tacticos. Cum se apropie de ei, fugiră.

Păşind simţi sub talpă ceva foarte tare. Dădu încet nisipul la o parte, descoperi capacul unei guri de canal. Vru să-l ridice; parcă poţi? – înţepenit, plin de rugină. Dar din adânc s-aud curgând lichide prin conducte şi zvon bolborosit de abur cald. Înseamnă că...

Dar mai întâi să descifreze inscripţia de pe capac. Greu lucru. Mai multe semne şi simboluri întruchipau un labirint. De o rozetă cu mâner capacul se putea roti încet, spre dreapta, cu scârţâit strident. Cu mult efort a reuşit să şi-l deschidă. Un val de aburi răbufni pătrunzător. Încet, încet, privirea desluşi un mecanism extrem de complicat, ca interiorul de ceasornic. Se coborî prudent pe scara verticală şi începu s-analizeze atent un terminal plin cu butoane şi manete. Era din nou în elementul lui...

¤

Când Mihai pătrunse în grădina cu tufe mari de bucsuşi sculptaţi geometric în forme ce închipuiau castele, zigurrate, piramide, ori sfere, mai ştiu eu ce, îl găsi pe Alginar ascuns în şapte locuri. Desigur, doar unul era cel adevărat, dar care? Nu reuşi să afle căci Frieddjolf purtând pe cap tichie de balaur sări spre el răcnind:

- Pericol! Să scape cine poate!

¤

Sfere de foc pluteau peste tufişuri făcându-le să strălucească de raze aurii. Micuţul Alginar ţinti cu praştia în cea mai mare dintre ele, care săltă ca un balon scăpat din şnur peste statuia imensă a unui zeu bărbos şi incruntat. Şi sfera explodă cu zornăit asurzitor, de parcă mii de zurgălăi s-ar fi rostogolit pe scară. Urmă o scenă de coşmar – toate statuile porniră într-un frenetic dans mecanic, săltând, rostogolindu-se, bătând din aripi, în timp ce jerbe de lumini zburau boltit, ameţitor.

- Aici, Mihai! Se auzi strigat de-o voce cristalină. Era Arala înveşmântat în alb cu unduiri albastre, într-o caleaşcă albă trasă de cai murgi. Bătrânul Velimir stătea alături privind cu detaşată încântare carnavalul multicolor ce se desfăşura ca o vâltoare în jurul său.

Se repezi-ntr-acolo Mihai şi... se pomeni în beznă. Senzație de frig pătrunzător, singurătate. Trecu un timp până se-obişnuiră ochii cu lumina abia mijită a cerului senin dar fără stele, de parcă n-ar fi cer, dar ce era?

Apoi se auzi un tropot stins de paşi; veneau în şir oameni sărmani purtând pe cap imense măşti ce-ți făceau milă şi dezgust, adânci păreri de rău. Veneau încet cântând din ce mai tare un fel de bocet trist lugubru. Purtau mantale cenuşii, se poticneau. Mihai se lăsă puțin purtat pe aripile melancoliei la vederea şirului nesfîrşit de măşti ciudate ce parcă înaintau bătând pasul pe loc. Apoi păşi spre unul care purta o mască mai puțin tembelă şi-l întrebă:

- Cine sunteți? Şi unde vă e drumul?

Nici un răspuns. Făcu numai cu gestul: „înainte!" Şi continuă să meargă fredonând cu buzele-ncleştate. Mai întrebă un chip – o mască scofâlcită, cheală. Acelaşi gest tăcut. Voi atunci să intre-n şir, dar nu voiră să-l primească.

În fine, sări un copilaş c-o mască galbenă pe față, ca un bostan sculptat. Simți că-l recunoaşte, deşi acoperit cu un cearşaf. Îl apucă uşor de braț:

- Eşti Alginar! Aşa-i că te-am ghicit?

Acesta-şi dete masca jos râzând;

- Da, Mihai. Acum e rândul tău să te ascunzi: Ia masca!

Şi-o puse şi intră în rând. Nu peste mult ajunseră lângă un fel de zid înalt de-argilă întărită. Trecu o poartă şi nimeri alt zid rotund în care se căscau deschizături ovale. Aici şirul se-mprăştie; intrau, ieşeau continuu prin uşile-ferestre, urcau pe scări de lemn sus pe terase, senzație de stup imens, ori furnicar. Mihai alese o portiță la întâmplare şi intră, atras de-o lumină pâlpâindă de opaiț şi salută respectuos:

- Doresc la toată lumea fericire! Pe mine mă primiți?

- Bine-ai venit, străine! Stai lângă foc şi te-ncălzeşte.

- Pot lua masca jos?

- Nu, încă nu! Nu întreba nimic. Până e gata mămăliguța de mei tu potoleşte-ți setea cu vin fiert. Ascultă… Când vor venii oştenii te ghemuieşte colo sus pe vatră, şi vezi să nu răspunzi nimic. Avem noi grijă…

- Prea bine, mulțumesc…

- Nu ai de ce să mulțumeşti. Ne facem numai datoria…

Se aşează sus pe-o pătură de lână. Căldura îl pătrunse şi adormi subit.

Mai auzi un timp poveşti, legende, amintiri, erau atât de fascinante dar, obosit şi somnoros fiind, nu fu capabil să le rețină-n gând. După un timp şi-a revenit, a coborât, s-a ospătat. Privea copiii jucăuşi cum potriveau pe o măsuță un joc cu pietre colorate. Imaginau un labirint cu nu ştiu câte variante, în centru tablei văzu doi şerpi împletiți în coadă şi la cap, unul cu alb şi altul negru, apoi mai multe figurine de ipsos întruchipând balauri, păsări şi cai spre care trebuia s-ajungă pas cu pas voinicul; se strădui să înțeleagă jocul, nu reuşi.

- Voi ce jucați acolo? Că nu-nțeleg…

- Dar nu e greu deloc! Atât numai să nu greşeşti cărarea. Ca să ajungi aici, în mijloc îți trebuie şase piese, dar nu mai sunt.

- Dănuț, asta e bună?

- Nu, nu, c-ajungi la „Vulpi"! Mai bine pune asta…

- Nu-mi trebuie! Vezi că aşa deschizi o cale neagră şi vin „cei răi”. Nu pe acolo!…

Dar, din greşeală atins-a piesa…

Se auzi un tropăit şi lătrături de câini. Copiii speriaţi băgară iute jocul în desagi şi dispărură care pe unde, prin unghere. Mihai s-acoperi cu-o cergă şi aşteptă. Intrară doi oşteni cu halebarde strângând de mână un moşneag.

- Unde-i străinul?

- V-am spus că nu-i străin, e Nilă! Cam slab de minte, pe de-asupra şi surdo-mut şi-aproape orb.

- Aceasta vom vedea pe urmă! Luaţi-l!

Fu înhăţat degrabă, legat şi dus cu mult alai în tabăra de corturi. Pe un divan înalt cu perne de mătase fină, sta încordat un luptător oriental. Mihai privi surprins figura împietrită a fostului coleg şi bun prieten, azi de nerecunoscut – Sofrelian, căruia, din pricina înţelepciunii tainice a lui, i-au spus Cugetătorul.

- Tu,Sofry! Îngăimă…

Un zâmbet crud şi rece pe chipul bine-cunoscut păru să-i hotărască soarta. Un gest decis şi-l duseră într-o-ncăpere cu largi pereţi acoperiţi de mari covoare. Lumină obscură filtrată prin tavan. Şi aşteptarea…

Nu peste mult se auziră tropăituri de cai, parcă se-ndepărtau. De-asemeni, zornăit de arme şi răcnete guturale de atac; tot mai încet. Se duse repede la uşă, dar n-o găsi, acoperită cu covoare şi perdele cum era. Oricât le-ndepărta cu mâna, tot mai erau vreo şapte-opt. I se făcu lehamite de căutat zadarnic şi se porni într-o plimbare cu paşii mari şi mâinile la spate, exact ca vietăţile captive în cuşti, la zoo, din alt timp. Îşi aminti expresia de deprimare pe chipul lor, exact ca-n ochii celor care-l conduseră atunci, demult, la decolare…

Şi ca din întâmplare, se gândi la jocul de domino arhaic jucat de copilaşi. Avea un tâlc ascuns, dar care? Se concentră puţin şi-şi aminti configuraţia traseului alcătuit de ei, şi tot aşa îşi potrivi acum şi paşii în alergarea-i disperată şi parcă fără rost. Întâi urmă direcţia figurilor de şah: nebun şi cal, apoi se poticni într-un şotron bizar. Până simţi sub tălpi ceva mai tare…

Trase covorul şi găsi-un capac rotund, de felul celor folosite cândva în canalizări. Mai multe semne şi simboluri închipuiau pe el un labirint. De o rozetă cu mâner capacul se roti încet, spre dreapta, cu scârţâit pătrunzător. Doar din adânc se auzeau curgând lichide prin conducte şi zvon bolborosit de abur cald.

Cu mult efort a reuşit să şi-l deschidă. Un val de aburi răbufni pătrunzător. Încet, încet, privirea-i desluşi un mecanism extrem de complicat, ca interiorul de ceasornic. Se coborî prudent pe-o scară verticală şi începu să studieze atent un terminal plin cu manete şi butoane.

- Ei, tu erai Mihai? Mă aşteptam să vii!…

- Eu nu mă aşteptam de loc să te găsesc tocmai aici, Robert! Dar ştii captivul cui eram acolo sus, în cort?

- Voi ştii dacă-mi vei spune…

- A lui amicul nostru Sofrelian ajuns, se pare, căpetenie de tătari.

- Nu spune!… Dar nu-i deloc posibil, vezi, imaginaţia îţi joacă feste. Ăla era Guadravirando, doar l-am văzut şi eu, şi încă de aproape. E drept că-i seamănă puţin.

- Şi totuşi, cred că te înşeli; eu l-am văzut destul mi bine decât tine. Singurul lucru diferit e încordarea aceea teribilă ce-l face să arate ca un arc întins…

- Problema lui… Dar noi? Ar trebui măcar să ştim ce facem.

- Nu ştiu. De data asta chiar nu ştiu. Dacă ieşim la suprafață vom fi surprinşi. Dacă mai stăm, pierim de foame…

- Nu poți acționa cumva?

- Ba da, dar nu ştiu ce-o să iasă. Totu-i atât de complicat că nu ştii ce reacție imprevizibile s-ar declanşa pe urmă.

- Până acum ne-am orientat după tendințe presimțite inconştient. N-a fost chiar rău…

- Adevărat! Dar nici bine nu poți pretinde c-a ieşit.

Disputa le fu întreruptă de-un zgomot surd, un fel de murmur muzical, ce deveni în timp, asurzitor.

- Temperatura creşte!

- Vibrații… Mă tem de un pericol… Hai să ieşim!

Prin țevi se auzi un şuierat unduitor, ca vântul în furtună, în timp ce se-auzeau vuind departe valuri spumate-n ocean. Ieşind se pomeniră în plin câmp. La orizont vedeau distinct lumina argintie a mării…

¤

Vuietul mării abia se auzea departe. Chiot de pescăruşi în înălțimi. Ierburi uscate se aplecau în vânt. Nisip fierbinte. Robert şi Mihai mergeau de multe ore pe țărm, fără să-l vadă.

- Vezi o şopârlă acolo lângă stânci?

- Parcă-i iguană. Păşeşte-ncet, atenție, să nu te muşte…

- N-ai grijă. Dormitează. Dar unde e? O vezi?

- Nu-i… N-o mai văd. Pe locu-acela văd doar un bolovan. Ți s-a părut…

Acum s-a înserat. Marea e tot departe, la orizont. Mai mult ca sigur un miraj, iluzie optică sau altceva. Flămânzi şi însetați s-au ghemuit în iarbă. Au scotocit prin ranițe fără folos, doar vor găsi pastile hrănitoare. Nici apă nu aveau.

Deşi gândeau acelaşi lucru, nici unul nu îndrăzni să spună nimic. Erau, de data asta, confruntați cu o problemă de nerezolvat. Priveau în sus spre stele spre-un punct ştiut numai de ei.

- Ce curios – spuse deodată Mihai cu-n timbru grav în voce; de când ne-am rătăcit de ceilalți şi-am fost primiți atât de călduros de Velimir cel bun, nu ne-a dus gândul niciodată înspre colegii noştri rătăciți, nici către cei din nava bază pe care n-o vedem de-aici. Dar nici măcar nu-mi amintesc de cei atât de dragi odinioară, de minunata Terra atât de-ndepărtată…

- Într-adevăr, răspunse Robert, nici eu nu m-am gândit de loc la ei. Pe undeva e de-nțeles, prinşi cum eram ca-ntr-un vârtej, în labirintul ăsta-al lumii. Oare trăim un vis?

- Da Rob, un vis încântător, dar uneori nespus de dureros. Făr-a mai socoti şi riscul permanent pe care nici nu-l mai luăm în seamă… Dar ştii ceva? Îmi pare rău că m-am lăsat furat de ce a fost cândva. Sunt copleşit de nostalgii, de amintiri…

- Adevărat, Mihai. Greşeală colosală. Doar ştii ce-amar de vreme s-a petrecut pe Terra de când călătorim. Vor fi nepoții noştri mari acum, a treia generație deja, ne vor privi uimiți ca nişte arătări ciudate venite din alt timp…

- Nu vom găsi pe nimeni cunoscut. Îmi amintesc că am făcut contract s-amenajez un muzeu într-o odaie din casa părintească când voi veni acasă. Sincer să fiu, nu cred că mi-ar plăcea să o mai văd. Oricât de-amănunțit o vor reconstitui, muzeul e tot muzeu, nu poate fi ca-n viață… Să-i las pe alții s-o privească de-i vor interesa.

- Ştii ce? Mă simt lihnit de foame. Ca-n vremuri primitive ar fi ceva interesant să hotărâm care pe care-l va mânca. Ce zici? Tragem la sorți?

- Idee excelentă, dar n-are nici un rost. Chiar de câştig, tot n-aş putea muşca din tine. Eşti indigest!

- Şi tu la fel. Ia uite!

Uşoară exclamaţie de surpriză. În dreapta lor se profilau pe cer semeţe turnuri cu ziduri crenelate.Părea un vechi castel medieval. Ferestre luminate, podul lăsat şi porţile larg deschise.

- Intrăm?

CAP. IV

Mihai tocmai atunci se frământa să înțeleagă sensul ascuns al unui text greoi; dar asta nu numai din pricina sintaxei stufoase, ce-l atrăgea cu armonia ei stranie şi greu de definit. Era un exemplar trunchiat din legendara: ***Cronică a Werasciavului de miez-de-Neguri***; cu personaje care se învălmăşeau haotic, ca să dispară fără urme mai apoi. Când apăreau cu fizionomiile uşor modificate, aveau cu totul altă fire, de parc-ar fi trecut printr-o metamorfoză care-i făcea de nerecunoscut.

Află cu mare tulburare de spaima cu proporții de coşmar, ce dăinuia în sufletul celor ce locuiau pe malul rîului Alamantan, chiar numai la auzul numelui cumplitului Zingared Welidzanur şi nu fără motiv… Când apărea călare pe un cal sălbatic argintiu, urmat de vuietul ropotitor al cetelor războinice care purtau imense măşti de lupi, mistreți şi alte lighioane, urma de obicei prăpăd cumplit. Scene atroce iscate din senin, pe care – din păcate – nu se mai găsea pă urmă nimeni să le cuprindă-n cronici. Doar zvonuri lăturalnice, ca nişte adieri de aburi otrăviți. Ori nici măcar atât…

Cum Welidjanur cel înfricoşător a devenit cu vremea, Velimir cel înțelept, ei asta chiar nu se mai ştie, căci vechile înscrisuri tac. Sau mai exact, vorbesc din plin, dar despre alte cele, şi numai aluziv şi cu înflorituri viclene. Mai mult n-a izbutit să afle.

În schimb, se delectă nespus cu un pasaj – mai mult ca sigur apocrif, despre ***Neasemuitele pățanii ale piticilor din spița lui Friegtirre,*** doar nu demult avu de-aface cu unul dintre ei; se pare că-l chema Friedjolf pe numele cel mic, căci celălalt, nespus de lung, era cu totul de nepronunțat.

Acei pitici năstruşnici erau pe cale să alcătuiască din pietricele colorate, pe creasta unui deal alb, sfărămicios ca creta, figura îmbârligată a Marelui Dragon de Apă Neagră. Efort imens de încordare a minții şi de migală. De reuşeau să-l termine la timpul hotărât de marii înțelepți, s-ar fi format în interiorul tabloului un mic dragon din material compact, cu duritate de diamant, în care se putea acumula intensă energie de folosit în lupta lor cu marele vrăjmaş – pe nume Harimed. Acela sta paralizat de unde nevăzute, în vârful dealului vecin, holbându-şi ochii injectați de ură şi neputincioasă disperare. Până departe-n jurul său vibrau zvâcnind nenumărate brațe filiforme. De-ajuns s-apuce de picior pe unul din micuții acrobați ce migăleau de zor la pietricele – şi-ntreaga alcătuire se-mprăştia cu zuruit sinistru şi nori imenşi de praf. Însă micuții vicleni ai lui Friedjolf ştiau din experiență locurile sensibile din sol, – ce se aflau în stăpânirea dihaniei cu ochi de foc,– şi se fereau cu dibăcie de-a pune talpa în acel loc.

Imaginea era pe terminate. Mai rămânea de potrivit, în vârful limbii purpurii, un mic cristal. Friedjolf, cel mai dibaci, abia atunci simți nestăpânita poftă de-a mai privi un pic; prin prisma cristalului, spre chipul vărului de-al şaptelea al său – Friegnulf, de care se simțea legat – pe lângă prietenie veche şi adâncă, de o ranchiună şugubeață, la fel de aprigă şi fără de motiv. Adevărat însă, – deplin împărtăşită.

Cum îl privi, şi izbucni în hohote de râs nestăvilite. Căci vărul său avea – prin magicul cristal – un chip nespus de caraghios: ceva hibrid, cu ochi de batracian şi clonț de corb în loc de nas, totul fixat cam strâmb, pe-un bot fălcos de cimpanzeu. Şi gura-i când deschise – păru că-i gata să-l înghită.

Atunci avu ce să regrete: căci toți se pomeniră prăvăliți din creasta dealului de pietricele cu-n zuruit imens. Ajunşi la vale văzură alcătuindu-se la sol un complicat desen cu şerpi hidoşi, cu mici reptile în luptă pe viață şi pe moarte, să se înghită reciproc. Într-un

târziu, rămase imprimat un mozaic cu trei balauri suprapuşi – vizibili doar din unghiuri deferite – şi fiecare în alt fel.

De-atunci şi spaţiul ce înconjoară câmpia Werwascianului s-a segmentat în trei fragmente suprapuse – piticii-mprăştiaţi prin labirintul nevăzut se caută mereu fără să se mai întâlnească, iar monstrul Harimed, spun unii, că s-ar fi prăbuşit definitiv în hăuri, fiind şi el tăiat în trei bucăţi ce se vânează permanent în peşterile fără de sfârşit.

Un alt fragment obscur îl adânci pe Mihail într-o visare infinită. La început i se păru de ne-nţeles îngrămădirea informă de cuvinte – chiar pronunţă: Ce buimăceală! Mai bine nu citeam!… Simţi apoi că întrevede în context o tensiune ca aceea a unei voinţe ce se înfruntă cu alta mai slabă, dar numai aparent. Căci presimţi în ea, tendinţa de a se disimula, de a acumula puteri pentru-o revanşă ulterioară, având de fapt efect de trăznet nimicitor.Numai atât…

Din nou, citi fragmentul; dar nu mai găsi nimic interesant. Numai dorinţa vagă de-al reciti.

A treia oare fu impresionat adânc, dar nu ştiu de ce. Ca de-o răsplată dorită ce nu o mai aştepţi după un şir de umilinţe fără sfârşit, ori întâmplarea de demult când ai văzut pe cineva pierdut de multă vreme. Abia atunci întrezări cumplitul tâlc al povestirii. Vru s-o transpună în cuvinte simple, şi constată stupefiat: „nu se mai poate” ceva extrem de clar, dar numai dincolo de vorbe.

Găsi în alt pasaj urmarea; dar cu referire la altceva; precum nehotărârea care te încearcă de nimereşti pe-un drum necunoscut, cînd nu ştii ce-ai să afli la sfârşit: un loc desfătător sau un infern!? Când oscilezi între dorinţe contrarii ştiind că şansele sunt minime de reuşită. Nu mai reţii decât dorinţa năvalnică de-a continua.

Vru să citească iar fragmentul, uimit de câte sensuri diferite se-ncrucişau la fiece lectură. Dar l-a-ntrerupt un zgomot fin de paşi, mărunţi, şovăitori.

- Robert, tu eşti? Făcu crezând c-acela s-a şi întors din scurta explorare. Dar nu era decât un arhivar cărunt cu ochii cenuşii, purtnd o robă lungă, prăfuită.

Privea în jur surprins s-audă o voce răsunând tocmai aici, în sala manuscriselor secrete, de unde nimeni n-a auzit vreo şoaptă de cine ştie câte zeci de ani.

- Nu-i nici un Robert, numai eu. Dar aţi putea să-mi lămuriţi pe unde aţi intrat? Dar, mai întâi, cu cine am onoarea?

- Sincer să fiu, mi-e greu să dau răspunsul la prima întrebare, căci nicidecum nu-mi pot aduce-aminte pe unde-oi fi pătruns. Desigur, printr-o uşă frumos împodobită, dar n-o mai văd acum. Cât despre mine, eu sunt Mihai, şi sunt cercetător pe staţia spaţială Vega. Vin de departe, dintr-o lume atât de complicată, de care bănui că nici n-aţi auzit. N-am cum s-o denumesc pe limba voastră, căci nu am puncte de reper…

- Mă bucur mult să vă cunosc, mult onoratule Mihai. Profund impresionat de ce aud deşi… mă simt silit să recunosc că nu vă prea-nţeleg… E vina mea, desigur, un milion de scuze… dar nu mai voi să deranjez, aveţi desigur, treburi importante… Să mă retrag…

- Ba nu, stimate domn, e rândul meu să aflu câte ceva despre dumneavoastră. De când am nimerit acest castel, n-am izbutit să schimb măcar o vorbă cu cineva de pe aici. Nici măcar nu ştiu unde sunt…

- Castelul este Alfagor. Cel puţin aripa de sud, de restul nici eu nu mai ştiu.

- Şi aparţine, cui?

- Cum să vă spun… E complicat… Nici noi nu ştim, dar bănuim c-ar aparţine puterii superioare. Dar, nu ne batem capul…

- E mai prudent aşa, vă înţeleg. Dar despre cele trei imense teritorii care se suprapun aici? Citeam în cronica piticului Friegtirre…

- Aşa îi spune? N-am ştiut! Nu, n-am aflat nimic de-aşa ceva, căci textul n-a fost încă descifrat… Probabil, presupuneri din variante apocrife ce n-au nici un temei.

- Cum? N-a fost descifrat încă pasajul? E imposibil! Doar scrie-atât de clar! Şi i-l citi din nou, marcând nuanţele cu intonaţii adecvate, să n-aibă nici un dubiu. Apoi se strădui să limpezească înţelesul primului cuvânt obscur din text, cu explicaţii cât mai ample şi exacte.

- Tot nu vă înţeleg… făcu bătrânul clipind mereu din ochi de parcă şi-ar fi ferit privirea de Mihai. O fi interpretarea voastră clară, e chiar interesantă într-un fel, dar ce mi-aţi spus conţine numai una dintre variante, şi încă din cele mai simpliste. Căci înţelesu-i mai adânc şi, din păcate, încă de nepătruns.

- De nu-nţelegeţi d-voastră care, oricum ar trebui să fiţi mai mult în temă în astfel de probleme, cam ce-aş putea-nţelege eu? Mai mult ca sigur, mă duceţi de nas! Nu văd ce-aţi realizat cu asta!

- Dar, domnul meu, vă rog să nu vă supăraţi! Aş vrea nespus să vă ajut, dar momentan, nu văd nici o ieşire! Decât să vă poftesc la mine în birou să staţi de vorbă şi cu ilustrul doctor Barrangovor. Nădăjduiesc că are o soluţie mai bună. Desigur, doar dacă-l vom găsi…

Făcu un gest curtenitor, o scurtă plecăciune, ieşi apoi printr-o deschizătură din perete într-un fel de coridor boltit. Mihai ieşi în urma lui plecându-se adânc, căci pragul era jos iar coridorul se îngusta mereu. Curând simţi că e nevoie să-şi strângă coatele ca să pătrundă mai adânc. Lumina filtrată prin pereţi nu permitea formarea vreunei umbre, dar se vedea ca ziua, e drept cam pe-nserat.

Foşni pe lângă el o rochie-nvolburată, abia zări obrazul fin sub bucle, căci strania fiinţă şi dispăru prin zid. Tot nu putea să afle ce-i, aşa că-naintă. Nici arhivarul gârbovit nu mai era, ori s-a topit şi el în altă lume? Cine mai poate şti?

Se aşeză cu spatele la zid, senzaţie de frig şi catifea. Închise ochii strâns şi apăsă cu spatele de zid…

Se pomeni în centrul unei încăperi imense: departe-n zări pereţii albăstrii cu geamuri late, semitransparente, tavan înalt ce se pierdea în ceaţă. Nici o mişcare, de nicăieri. Impresie de spaţiu gol, în care paşii lui se auzeau vibrând sonor şi cu ecou în aerul fluid.

Cuprins de admiraţie adâncă pentru măreţia edificiului unde era, dar şi de umilinţă, chiar nelămurită teamă pentru micimea fiinţei lui în acest tărâm necunoscut. Atât de singur în acest pustiu. O linişte desăvârşită, căci nu se auzeau decât proprii paşi, şi respiraţia lui abia simţită.

Abia atunci zări lângă pereţii ce-abia se mai zăreau, o umbră, o graţioasă siluetă feminină, cu braţele întinse larg în laturi şi pletele zburând în vânt. Vru să alerge către ea, dar se opri. Zadarnic! Tot n-o putea ajunge. De altfel, vedenia se risipi curând. Totuşi porni spre ea. Merse cât merse şi se opri…

Senzaţie de mers pe loc. Pereţii dantelaţi la fel de depărtaţi. Simţi, pe nesimţite că pluteşte la câţiva centimetri de sol, că nu-şi mai poate menţine poziţia verticală, că n-are de ce să se agaţe.

Nimeni în jur. Vertij complet. De dincolo de logic, deşi simţea că n-are de ce se teme, totuşi simţi adânc în piept, ghiarele spaimei. Necruţător, i se păru că lunecă-n abis.

Simți apoi, extrem de dureros, că nervii săi se segmentează, că-şi trăiesc independent o viață paralelă. Părea supus la presiuni imense. Auzul îi era străbătut de vaiere incoerente, văzul orbit de foc insuportabil. Ar fi voit să piară, întâmple-se orice, dar numai să-nceteze…

Îşi apăsă făr-a voi, fruntea cu palma. Ardea intens iar tâmplele zvâcneau. Un vâjâit continuu în urechi. Prin genele întredeschise, mici rotocoale sclipitoare, apoi se limpezi, încet, încet.Privi departe şi se văzu înconjurat de o mulțime vastă. Lungi umbre se încrucişau în jur mişcându-se agale.

Asupra lui se ațintiră ochii uşor holbați (de bufniță – gândi zâmbind) ai unei doamne-n vârstă, ornată ceremonios cu lănțişoare, inele, zorzoane şi alte fleacuri. Numai o clipă-l examină, apoi privirea lunecă pe lângă el, distrată. Nici nu se-ndepărtă bine bătrâna, când tresări pătruns de strălucirea metalic-înghețată a unor ochi în rame negre, mari, ce străjuiau o barbă rară, ascuțită. Stăpânul lor avea ținută mândră, înțepată ca şi turnată-n bronz. Şi vorba-i graseiată ce zgâria timpanul.

- Şi-atunci, cu ăsta ce-i?

- Ştiu eu? … O fi vreun „ăla”…

Mai mult nu auzi, că dispărură printre siluete.

Dansul privirilor continuă făcându-l să se simtă transparent şi inutil. Dezamăgit îşi îngropă fața în mâini, măcar să nu-i mai vadă… Ar fi dorit cu totul altceva… dar e firesc să nu-nțeleagă nimeni ce-i cu el. Doar n-a făcut nici un efort să se-adapteze la lumea lor. Problema e, cum să o facă?

Se ridică decis, se îndreptă spre-un ins care-i păru a fi cel mai autoritar din centrul unui grup ce discuta aprins.Nici nu-l băgară în seamă, oricât se strădui să intre-n vorbă. Era considerat ceva de neglijat, ori doar se prefăceau?… Ori nu-l vedeau cu-adevărat? Cum putea şti?

Să proțăpi un fața unuia cu pieptul plin de zorzoane şi fireturi. Strigă-n urechea lui:

- Mă vezi?

- Tot „nu realizez”, ce-i de văzut la tine!

- De, mare lucru nu-i, adevărat, dar totuşi…

- Într-adevăr, nu pot ca să suport că-mi vin în gând, ca din senin, idei trăznite; precum mi-ar apărea în față, o arătare atât de-anostă, fără nici o noimă, ca tine, de exemplu…

- Chiar fără noimă nu-s, deşi „anost”? Mai treacă-meargă. Cum aş putea s-ajung la…

- Total indiferent. Mai du-te naibii, mai încolo…

„Ce pot să spun, - făcu Mihai în gândul său - frumos mai sunt primit. Nu prea amabil, dar se putea cu mult mai rău. Cu cine să mă mai înțeleg în lumea asta de suciți?”

- Nu-l mai băga în seamă – i se păru c-aude mormăind în stânga lui un glas baritonal. Mai bine, hai cu mine la „o cafă mică” să stăm de vorbă, că tot avem acelaşi drum.

- De unde ştiți unde mă duc? Doar eu nu ştiu deloc!

- Mai ştiu, mai presupun… Vezi noi, cei fără nici o țintă fixă, ne recunoaştem mai uşor… Văd, după felul cum te uiți la mine, că nu mă crezi. Cum să-ți explic… o să-nțelegi şi singur într-o zi.

- Dar când?

- Ştiu eu? Când va veni momentul. Hai, c-am ajuns… Poftește!

Se-aflau într-o tavernă: o pivniță boltită cu mese din butoaie cioplite grosolan (dar totuşi, cu rafinament!) Aveau şi taburete cizelate fin – ciorchini cu struguri, frunze, fel de fel.

Luară loc. De undeva, probabil din tavan, se arcui o mână păroasă ca un şarpe, care depuse pe masa lor, o tavă cu cafele. Se contractă şi dispăru subit.Mihai sorbi şi aşteptă efectul: un tremurat fierbinte şi se simţi înviorat.

În schimb, pe faţa interlocutorului se aşternu tristeţe;

- Sunt obosit. E greu să te-adaptezi…

- La ce?

- La noul rol. Cum ştii şi tu, când nimerim în altă dimensiune şi nu suntem doriţi, ca să nu fim striviţi pe loc, e necesar să ne me-ta-mor-fo-zăm! Parc-aşa se şi zice la voi, nu? Este puţin cam altfel, dar…

- Încerc să înţeleg…

- Nu cred cred să reuşeşti, în fine… E ca şi cum ai fi lovit de amnezie, nu mai găseşti pe nimeni cunoscut, va trebui să-ţi cauţi alt anturaj, să uiţi de cele vechi, să uiţi de nostalgii, e greu…

- Atunci?

- Atunci, te simţi ca rupt în două. Partea cea veche din tine se preface-n piatră, se uscă, se face sloi şi n-o mai ai, cealaltă-n schimb, te arde, dar nu se potriveşte la nimic.

- Permiteţi să iau loc?

- Desigur, nu te opreşte nimeni…

Era în faţa lor un ins cu glugă lăsată peste ochi, bărbie pătrată împinsă înainte şi zâmbet fin, perfid – de-ar fi să-l încadrăm în vechile canoane.

- Nici nu-s poftit, dar fie… Tot mă primiţi… Mă chiamă Hart, şi trebuie să ştii că-n sala asta mă respectă toţi! Nu e nevoie s-o mai spun, se simte! Vorbesc cu tine, rătăcit de nu ştiu unde; ca nu cumva vreun impuls nenorocit să te împingă-n punctul „O”, că ştii ce se întâmplă?!…

- Ei, nu! Hai spune, ce?

- Nu ştii ce se întâmplă…? Oribil! Ba nu, mai bine să nici nu-ţi imaginezi s-ajungi în „sala cea fără de ieşire”! Ar fi aproape un păcat…

- De ce numai „aproape”?

- Tot nu-i nimic de capul tău! Eşti plin de ambiguităţi, nu vezi? Nimic concret! La ce folos? Ţi-am spus numai, să fii cu grijă!

- Dar unde-i punctul ăla că nu-l văd?

- Dar cine ţi-a băgat în cap că ai putea să-l vezi? Vreun imbecil, desigur.Sigur, nu poţi să-l vezi, dar fii atent, că-i veşnic lângă tine, la mai puţin de-un pas. Ţi-am spus!

- Ce pot să fac?

- Absurdă întrebare. Cum „pot” ştii eu ce poţi să faci? E treaba ta, eu nu m-amestec! Dar de păţeşti ceva ce n-o să-ţi placă, să nu pretinzi că nu ţi-am spus!

- Am auzit destul! - Replică primul, – poţi să te cari acum!

Omul cu gluga mai mormăi ceva privindu-i crunt, apoi se fofilă agil prin siluete şi dispăru. Nedumerit, Mihai îşi întrebă amfitrionul:

- Da’ cine-i ăsta,Hart”? Ai auzit de el?

- Cine-l mai ştie? Un biet neisprăvit, nu-ţi fă probleme. De ce mă mai întrebi de el?

- N-ai auzit ce-a spus?

- A spus ceva?… Palavre!

- De ce priveşti aşa în jur?

- Nu simţi cum oscilează presiunea atmosferei? Iarăşi va fi ceva, vino cu mine!

- Dar ceilalţi, unde fug?

- Lasă-i încolo, nu-i băga în seamă… Hai după mine, ştiu un loc.

Se auzi un vâjâit sonor, apoi mulţimile neliniştite fugiră haotic, care încotro.Pe chipuri se vedea dorinţa de a ieşi în mare grabă din spaţiul limitat în care se aflau. Prin aer zburau vijelios hârtii, grămezi de frunze, panglici subţiri şi sclipitoare, chiar şi o funie groasă ce se încolăcea în zbor plesnind. Văzuhul străpuns de ţipete-ascuţite, urlete jalnice de câini, păsări planând şi, mai ales, un huruit teribil din adâncimi necunoscute.

Ţinându-se puternic de-un grilaj, ajunseră păşind atent pe solul devenit alunecos, până într-o încăpere ovală din care porneau, spre subteran, mai multe galerii. Aici vacarmul era atenuat, deşi şi-aici pericolul plana mereu, apăsător.

- Mai stăm şi-aici. Nu-i ca afară. Până s-o potoli urgia.

- Cât crezi că ţine?

- Depinde. Două ore, trei… Dar nu-i exclus să mai dureze… Acum un an, ne-am învârtit aşa o săptămână-ntreagă.

- E totuşi, grandios! Nu-mi amintesc să fi avut aşa emoţii vizuale. Te simţi ca un pigmeu,sau o furnică…Nu văd cum mai ieşim din asta… dar, cauzele se cunosc?

- Se presupun. În linii mari, e un efect de compensare a presiunilor diverse , când lumile interferente ajung la punctul de contact. Sincer să fiu, nu e plăcut să nimereşti pe-acolo. Sunt şanse mari să nu mai fii!

- De asta sunt convins! Dar cum poţi evita aceste locuri?

- Aş vrea să ştiu şi eu. Nu-s mulţi acei ce le cunosc, pe lângă asta, se mai şi ascund.

- Oare de ce?

- N-am reuşit să aflu. Se tem, probabil.

- De cine şi de ce?

- Eh, dac'aş şti…

Furtuna se mai domoli. Cei doi se pregăteau tocmai să-şi părăsească adăpostul, vând vântul se porni din nou să urle cu şi mai multă vioenţă şi încă, în rafale. Părea că toate zidurile vibrează, se zgâlţâiau din temelii. Mihai simţea că se sufocă, timpanu-i ţiuia, prin pleoapele întredeschise zărea în jur roşu aprins.Se agăţă cu disperare de braţul celuilalt care, deşi şocat de vijelie, părea mai relaxat.

Se auzi un tropăit în fugă sacadată. Strigau ceva în ritm, ca un lătrat. Era o trupă de băieţi cu păr ud şi vâlvoi, privirea ţintită spre şeful lor. Figura severă a celor mai mulţi din ei părea asprită de bărbia pătrată, întinsă înainte. Opriră în faţa zidului albastru, ca la un semn, se aşezară turceşte pe jos. Era o îndârjire în privirea lor, o concentrare care-l făcu pe Mihai, fără de voie, să se simtă ameninţat.

- Cu ăştia ce-i? De unde-au apărut?

- De cine mă întrebi? Nu văd aici pe nimeni! – răspunse celălalt mirat.

- Acolo, jos. Cei îmbrăcaţi în haine negre, strâmte. Ce naiba fac, gândesc, visează?

- A, nu-i nimic, probabil – pe undeva – o reflectare. Nu te gândi la asta, n-are rost.

- Ciudat. Cu cât mă duc spre ei, cu-atât se depărtează.Cred c-ar fi bine să ieşim, nu mă simt bine…

- Te vei obişnui cu timpul. Haide.

Parcurseră un coridor care cotea cu rotunjire lină, spiralat. Vibraţa aerului, încetinită mult acum, se modula în melodii plăcute. Era mai cald, din ce în ce mai cald. Pe Mihai îl urmărea imaginea celor în negru, mai ales dacă ţinea ochii închişi. Senzaţia de apăsare îi deveni chiar dureroasă.

- Hai, fă ceva ca să dispară! Nu mai rezist!

- Mă depăşeşte. Cum pot lupta cu fantasmele din gândul tău? Alungă-ţi-le singur.

- Dar cum?

- Numai tu poţi! Mai caută!

- Dar nu-s fantasme! – făcu el înciudat. E prea mult real în ei, se simte clar, de la distanţă.

Dar nu primi răspuns. Şi celălalt privea preocupat în jurul său. Părea să vadă şi altceva decât vedea Mihai, dar nu părea dispus să recunoască asta.

- E rândul meu acum să îl întreb ce vede. Desigur, ceva neliniştitor. De nu cumva…

Nu-şi termină ideea. Celălalt fugi mâncând pământul. Îl şi pierdu din ochi. Rămase singur…

¤

Undeva, nu prea departe de electromobilul Argus de pe Vega, era o colină cu iarbă deasă roşiatică. Pe ea, veghea hieratic Sofroleian. Pupilele sale-i sclipeau sub sprâncenele stufoase, oblice puţin. Mustăţile-i încovoiate tremurau imperceptibil. Părea o pată albă pe fond închis. Contrastul creştea cu depărtarea.

Ce se contura în gândul său, era greu de descris. Mai mult voinţă concentrată. Din când în când, valuri subite de visuri şi emoţii. Atunci, în jurul său, totul vibra intens. Poate de teamă? Ori numai un punct sensibil în crusta groasă a planetei…

Închise ochii strâns. În gând, se perindau culori în forme nedefinite. Nu se forţă să le interpreteze, tot n-avea nici un sens. Mai mult să se amuze-şi formă în gând imaginea unei crizanteme albe ce se suprapunea pe un cristal, ce luneca-n fluid. Înţelegându-şi viclenia, şi-o alungă din minte. Dar nu izbuti. Mai încercă… Încă o dată… Până simţi că-i „prins”.

Era tentat să-şi amintească acum, chipuri iubite, de demult. Ar însemna să le cedeze puterii tăinuite. Ei bine, asta nu! Simţi un val de moleşeală, senzaţii călduţe, ca de vis. Le rezistă şi lor. Îşi aminti preceptele-nţeleptului prea venerabil Wang-I-Lu ce-l învăţa pe vremuri. Oricât de bântuit de adieri parşive, esenţial era să nu cedeze, - să nu-şi trădeze sfera din gând, să nu şi-o deformeze!

Totuşi, iată că o zări; zbârcită, cu riduri diforme, părul rar pe cap, gura rânjită, ochii bombaţi, închişi însă arzându-l cumplit prin pleoapele închise.

- A-Ha! Te-am înţeles, vrei să mă-nghiţi, dar tot eu te voi roade, din interior. Să pleci!

Şi-ntr-adevăr, pieri.

¤

Red Haston în costum de cavaler, pe armăsarul alb urca încet, încet, un drum uscat de munte. Prin stâncile colţuroase şuiră vântul rece. De-asupra-n zbor planat, pluteau solemn, condori.Spre orizont se pierd în ceţuri albăstrii coline. Copitele izbindu-se de pietre stârnesc scântei. Privind în jos cărarea-ngustă Red constată că nu sunt urme.

- Cum? Nici pe-aici nu sunt fiinţe? Nu pot să cred, doar adineaori le-am zărit…

Urca încet când, fără veste, un roi de aripi albe l-a plesnit. Se pomeni zvârlit în colb, văzu plutind în aer pene, un nor de praf şi… mai încolo, calul său sta aşteptându-l liniştit.

- Poftim, ce mă doboară de pe cal?! Păsări nevăzute!… Ciudat tărâm…

Încălecă din nou. Porni. Lumina se filtra-n fâşii prelungi. Privi cu interes câmpia care se profila în zare: un lac oval cu apa de-un verde aprins îl intriga. Doar pe acolo venise, cum de nu l-a văzut? Dar stâlpul alb, de calcar, precum un minaret de fildeş, pe care l-a privit în drumul său, nici el nu mai era! Ori n-a venit pe-acolo? Exclus! Atunci pe unde… cum…

- Nu mă mai uit, nu-mi cred privirilor nimic. Miraje-afurisite!… numai de-aş şti pe unde-i „Nestemata”. Prin jurul meu… O simt!… Deşi sunt prevenit de viclenia lor, tot aflu eu. Acuşi…

Urca într.un decor feeric. Stânci albe cu aspect uşor geometric, cristalin, coloane, stalactite precum în peşteri, cu încrustări de diamante… Totuşi, simţea că nu-s reale, decor fastidios şi fals, menit să-i stimuleze numai fantezia.

In centru, găsi totuşi stânca rotunjită, în centrul căreia sclipea feeric cristalul şlefuit în zeci de suprafeţe.

- Ceva mai minunat nu mi-a fost dat să văd până acum. Să fiu prudent. Nu pot să cred să fie-atât de simplu totul. Întâi să consultăm ceasul-brăţară: nu văd nimic periculos, nici radiaţii, nici otrăvuri chimice. Totuşi, nu ştiu de ce, nu-mi place…

Se concentră să precizeze **ce** anume. Fără nici un succes. Iradia din diamant o aură nevăzută ce-i pătrundea fiinţa. Era pătruns de o intensă bucurie, ceva ca o aromă fină de fruct exotic, precum un cânt serafic, sau peisaj îmbătător privit din pisc de munte dar, dincolo de toate, o presimţire ciudată: precum un ac plin de otravă care-l pândea din umbră, fără să ştie cum.

Cum nu găsea temei nici de extaz şi nici de spaimă, se hotărî să-ntindă mâna spre cristal. Dar cum să iei ceva ce zboară-n faţa ta. După mai multe încercări zadarnice, de-a prinde piatra zburătoare, renunţă.

Atunci zări imaginea mentală a unui rânjet disprețuitor. Şi auzi în gând, un glas cu-n timbru ce-i zgâria timpanul:

- Aşa, băiete, ţin-te bine! Cum văd, vrei să prinzi totul cu-o singură mişcare.Nici gând să reuşeşti aşa! Mai ai nevoie de ceva antrenament, altfel…

- Cine să fie? Aici sunt numai eu, şi-s mai lucid ca niciodată! E clar că n-are nici un rost să urc până aici doar pentru-a vâna iluzii. Sigur că nu-i decât miraj iscat de cine ştie ce… Să mă întorc mai bine!

- Dar nu-i nici un miraj – primi răspuns în gândul său. E Nestemata chiar în faţa ta! De ce renunţi aşa uşor? Hai, îndrăzneşte!

- Mă mai gândesc…

- Prea bine, te gândeşte! Ce altceva să faci, să laşi să treacă vremea! Nu pentru asta ai venit? Să te gândeşti, dar să nu faci nimic! Prea bine faci!

- Da, chiar aşa… îl aprobă în gândul său Red simţindu-se cuprins de somn. O toropeală de nebiruit se furişa molatic în corpul său, făcându-l să se-aplece pe coama calului care-l privea uşor nedumerit. Cu un efort, mai prinse-n mână Nestemata şi adormi adânc.

¤

Despre Luciano n-am mai scris de-o vreme. S-a adaptat perfect la viaţa submarină. Respiră-acum uşor prin apă, fără branchii, nici el nu ştie cum. Vânează peşti mărunţi, plevuşcă, plancton, câteodată chiar meduze. Nu ar mai pleca…

Mustăţile şi barba stufoasă i s-au umplut de alge, mătasa broaştei ori alte vegetale de apă fără nume. Mişcările i-au devenit unduitoare, line, fără a mai păstra nimic din fermitatea mersului biped de care nici nu-şi aminteşte. Comunică prin gesturi numai, cu-acele minunate lutre negre, cu blana mătăsoase, care l-au adoptat firesc, fără probleme. Nu-l deranjează nici ţiparii dacă se-ntâmplă să-l atingă din mers, nici nu tresare.

Din când în când mai iese la suprafaţă aşa, ca să mai vadă ce-i pe-acolo. Inspiră greu, se lasă-ncet pe spate lopătând, cu ochi întredeschişi şi gura strânsă a surâs. Coboară în adâncuri pufăind. Ce-i pasă lui…

¤

Când păsările mari care planează lent, în zboruri rotunjite peste colinele ce mărginesc câmpia cenuşie zăresc, nu prea departe de cuiburile lor, silueta ca de piatră a lui Sofrelian Cugetătorul veghind ca o statuie antică de jad, murmurul vântului prin ierburi, ele trăiesc intens tentația de a ateriza exact de-asupra creştetului lui. Prudența, să nu zic teama, le țin însă departe de el. Doar micile insecte călătoresc pe brațul lui, pe față, pe sprâncene, fără grijă. Nici nu le ia în seamă; este concentrat adânc.

Deodată gâzele-ncepură să alerge agitate pe suprafața pielii lui. Aveau de ce. Cuprins de-o febră intensă Sofry porni să sufle din greu, ochii deschişi îi străluceau frenetic, iar nările-i umflate zvârleau în jet, aburi fierbinți. Păsările în zbor razant țipau asurzitor apoi căzură fulgerate prin jurul lui. Jur-împrejurul său iarba măruntă se zbârcea ca înegrită de pârjol.

Se ridică încet. Vestmintele căzură de pe el în zdrențe mărunțite, cenuşii. Dintr-o casetă scoase-un sul de pansament elastic pe care şi-l înfăşură încet, încet pe corp. Nu peste mult, un călător ce-ar trece pe acolo ar vedea un fel de ou din pânză răsucită strâns, cu diametrul de un metru şi ceva. Numai că pe acolo nu mai trecu nimeni, nimeni.

¤

Robert păşi în cafeneaua celor pierduți de lume. Cei care l-au adus aici, aveau surtucuri cadrilate peste halate mov sau gri: purtau şi ochelari cu rame groase prin care te scrutau atent, ca printr-o lupă pentru biologi. Vorbeau atent, îşi alegeau cuvintele cu greutate de parcă, – poligloți fiind, – se hotărau cu greu în care limbă să ți se adreseze. Deşi în aparență extrem de binevoitori, era clar că preferau în orice-mprejurare, să se descurce singuri.

- Ah, ia uite-l pe Han! Să ți-l prezint pe ăstaaa… Cum ți se spune frate, că nu mai ştiu!…

- Eu, Robert.

- Da, Robert, de unde zici că eşti?

- Vin de departe, foarte.

- Hei, de pe acolo toți venim. Mai mult sau mai puțin.

- Oricât de lungă cale să fi fost, un lucru mi se pare sigur. Ne-apropiem din ce în ce mai mult de țărm.

- N-aş zice! Eu îl văd încă depaarte!

- Eu unul, unul spun că suntem pe cale a ne rătăci…

- Tu poți să crezi ce vrei. Te cam înşeli. Îmi este evident c-am şi ajuns. Aici!

- Aici?!… cum poți să zici aşa ceva? Oho!

- Stați, fraților, degeaba vă mai certați! Oricum, suntem pe-aproape.

- De unde ştii aşa de bine?

- Nu „ştiu”, dar sunt convins.E tainã, dar să rămână între noi.

- Atunci, mai bine taci!

- Ba tot vă spun! Unde e scris ca numai **eu** să fierb, iar voi să n-aveți nici un fel de gânduri? Nu e corect! Prea v-ați învățat să vegetați aşa… fără de nici o grijă de lumea asta.

- Bine măcar că tu o ai!

- O am, să ştii!

- Poftim atunci, dă-i drumul…

- Poate că ce o să vă povestesc, e numai rodul fanteziei. Dar mai degrabă, sunt semnele discrete ale unei stări de fapt, ce se insinuează în subteran, dar care vor avea curând impact teribil. De nu vom fi atenți…

- Dar, mai concret, de ce e vorba?

- Le-ați observa şi voi prin jur de n-ați fi atât de adormiți. Nu vi se pare bătător la ochi că de o lună şi mai bine n-am întâlnit nici un „gerid" pe trepte?

- Nici noi… Dar n-am găsit nimic ciudat în asta.

- … că nu sunteți atenți. De v-ați preocupa mai mult de lucrurile ce se petrec alături de ce vedeți cu ochii; de vorbele răzlețe ce scapă printre rânduri, şi de nervosul şerpuit al marilor pisici de rasă ce se strecoară pe lângă zid, ați şti exact ce vreau să spun şi, mai ales, de ce ar trebui făcut.

- Nu pot să cred!

- Mda. Ceva, ceva ar fi totuşi posibil. Am observat şi eu, tot cam pe-atunci, un număr uluitor de păsări gri, şopârle, şobolani şi muşte verzi, la-ntretăierea străzii 38 cu 71. Nu s-au văzut nici fetele cu câinii-urs în lanț. Pe unde-or fi? – se întrebă un ins roşcat ce pân-acuma doar asistase meditativ de la o masă, mai încolo. Nici mâncătorii de foc n-au mai venit.

- Atunci? făcu Robert privindu-l fix pe cel ce a intervenit neaşteptat în vorbă, simțind în glasu-i ceva ostil. Doar nu insinuezi că aş fi implicat în ciudățeniile ce bântuie-n jivine? Ce-ar fi să te exprimi mai limpede?

- Mai limpede? Dar n-am insinuat nimic, chiar d-ta ai afirmat aceste lucruri chiar de pretinzi că le respingi… în vorbe.

- Te rog să dovedeşti!

- Nimic mai simplu. Să ieşi un pic în curte, s-aştepți şi vezi ce se întâmplă!

- Aha! Sunt curios, să ştii!…

Se ridică fierbând, porni vijelios pe trepte. În urmă auzi:

- Stai dom'le, nu pleca aşa! De ce i-ai spus?… Văleu, ce-o să pățim!… Fugiți, fugiți cât se mai poate!…

Robert nu-i luă-n seamă. Se coborî în goană. Intră într-o largă curte, patrată, cu ziduri înalte ce se pierdeau în cețuri.

- Aici e drumul înfundat. Mai bine zis „înfundătură" – se pomeni gândind în şoaptă. Dar ce – a tresărit apoi – gândesc cu voce tare? Nu-mi stă în obicei… Destul de grav! Pe unde s-o apuc?

Nici o ieşire, nici uşa pe care a venit nu mai era. Deci prizonier din nou. Al cui?

- Al nimănui! – răspunse hotărât! Ba am găsit! Sunt prizonierul meu! Sunt singur rob al fanteziei mele! Destul, am zis! Destul!

Striga, fără să țină seama de nimeni şi de nimic, striga. La urma urmei – îşi zise iar, – de unde-atâta încordare-n mine? La o adică, pentru ce?

Cum se opri, îi zgârie auzul un râs în hohot ascuțit, strident, ceva ca de mahalagioaică. Se simți ca sub un duş de ghiață. „Asta-m ajuns? Amuzament pentru mai ştie cine? Frumos!"

Se linişti când hohotul se-apropie. Era un pescăruş, în zbor planat, în serpentine.Pesemne rătăcise drumul, obişnuit fiind să intre în fiorduri înalte şi înguste în căutarea hranei sale marine. Dându-şi probabil seama de greşală, râsul său hohotit se transformă-ntr-un fel de vaiet prelung. Aceasta avu ecou în sufletul lui Robert, uimit de-asemănarea soartei lor. „Exact la fel şi eu: rătăcitor pe drumurile vieții. Numai că el găseşte calea mai uşor…"

Atunci abia zări în colț un ins ce sta pe-o zdreanță ghemuit. Avea ochii holbați şi țeasta-acoperită cu păr prelung şi rar. Prea rar. Privea zâmbind extatic un obiect inexistent din fața sa. În jurul unui deget îşi răsucea câteva fire prelungi de sub bărbie.

Robert se-apropie de el şi îi făcu o plecăciune adâncă. Voia să intre cumva în legătură cu el şi i se părea că această formă de salut ar fi mai nimerită.

Acela însă, nu-l băgă în seamă. Nici nu clipi măcar.

URMARE ŞI SFÂRŞIT

(după aproape un sfert de veac)

Ne abandonaserăm personajele în fața negrului castel. E foarte posibil ca Robert şi Mihai să fi fost primiți cu bucurie şi ospitalitate de bătrânul Velimir, marele ban al ținutului neguros de la marginea Ghețarului de nord. De nu cumva au nimerit în ghiarele cumplitului Guadravirando, care i-a şi întemnițat în hruba subterană din vechiul turn. Au fost probabil, torturați cu fel de fel de instrumente medievale, la care ți-e şi groază să te gândeşti. Nu le înşir – sunt foarte cunoscute de oricine. Siliți să se explice: ce caută în celălalt tărâm când şi-au abandonat planeta natală pârjolită de lăcomia şi nesăbuința lor; când şi-au distrus-o cu dezastre naturale sau mai puțin, cu secete, incendii, inundații, tornade, cutremure, războaie moderne, convenționale, arhaice, de orice fel. Iar mai apoi, i-au condamnat la moarte şi i-au executat în fața mulțimii delirante.

Dar e posibil să-i fi şi grațiat, să-i lase să parcurgă cu mari pericole, o junglă umedă cu mlaştini şi maimuțe, cu şerpi şi crocodili dresați, apoi trecând printr-un pustiu uscat, cu ierburi galbene şi cactuşi plini de flori portocalii şi roz, în fine, se pare c-au ajuns la nava lor spațială găsind-o în stare jalnică,o rablă ruginită, plină de praf, termite şi urzici.

Dar nu-i problemă, ei tot s-au descurcat, au refăcut-o şi-au pornit la drum spre casă, dulcea casă din depărtări.

Au decolat, s-au înălțat încet cu zgomot surd lăsând în urmă-un jet de foc şi aburi pufăind prelung. Au mai privit planeta aurie îndepărtându-se precum un vis ce nu se mai întoarce şi, mai probabil, s-au şi dezintegrat într-o explozie spectaculoasă lăsând pe cerul infinit o jerbă de-artificii minunate.

Dar poate că nu s-a întâmplat aşa; naveta lor s-a-nscris pe o orbită stabilită din timp, s-au întâlnit cu nava bază şi s-au întors încet, încet spre Terra mult dorită. Pe drum probabil, şi-au mai rememorat cele trăite, ori poate că s-au plictisit cumplit înconjurați fiind de vidul negru şi de nepătruns din jur, în care stelele abia se mai vedeau ca nişte puncte albe, nemişcate.

În fine, s-au întors în atmosfera planetei în care s-au născut. Este posibil ca nava lor să fi explodat acum, în foc de artificii colorate viu, spre disperarea celor de la sol care, desigur, numai la aşa ceva nu se aşteptau.

Dar, hai să zicem că nu s-a întâmplat nimic neprevăzut, c-au coborât cu bine la aeroport, c-au fost primiți de Preşedintele Planetei cu binecunoscuta fanfară oficială şi un covor festiv. Mulțimi imense îi aplaudau, de sus cădea o ploaie de confetti, o atmosferă de extaz.

Ce s-a-ntâmplat după aceea? Desigur multe interviuri, cărți publicate cu succes imens, excursii, oficialități dar, după-un an sau doi, s-a aşternut uitarea. Probabil unii nu mai cred că uluitoarea aventură s-a întâmplat cu-adevărat, mulți cred că aventurierii nici nu s-au

ridicat din studioul de filmare, că totul nu a fost decât minciună, excrocherie publicitară şi atât.

Acum nici chiar eroii povestirii nu ştiu cu-adevărat ce-a fost, senilitatea şi amnezia i-a copleşit de mult, un lucru incredibil care desigur, autorului nu-i poate aduce decât cea mai adâncă amărăciune, de nedescris. Dar asta e!